Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgivet af S. Poulsen
Titel | Title:	Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1802
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°
1 1 52 0 8 00312 7
+REX

52 - 53

Nytaarsgave.

1802.

En Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
S. Poulsen.

Kiøbenhavn.
Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Savnet fra Fortiden.

Du elskte Egn, I yndte Steder,
Anines skjønne Fødestavn!
Nys Vidner til mit Hiertes Glæder,
Nu Vidner til mit tunge Savn:
I saae min Elskovs blide Dage;
I nu gjenlyde af min Klage;
Ak! Glæden drog med Nine bort;
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Omsonst Naturen har ophyllet
Med Moder-Smiil igjen sit Slør;
Omsonst sit Eden har fremtryllet,
Og hvert et Skridt med Blomster strøer:
Mig ingen Zephirs Aande lufter;
Mig ikke mere Rosen mere dufter;
Hver Skjønhed gik med N i n e bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Forgjæves Solens Guld opliver
Det underfulde Malerie;
Forgjæves Fyrighed den giver
Til Alt hvad rører sig deri:
Mit Bryst den ikke kan opgløde;
Mit Syn opdager kun et Øde;
Al Nyden svandt med N i n e bort;
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Imellem Lundens lyse Bøger
Iført sin hele Sommer-Dragt,
Den lokkende Dryade spøger,
Og prøver al sin Tryllemagt:
Dog mig til Fryd hun ikke stemmer;
Jeg ikke Blikkets Kraft fornemmer;
Leeg, Latter fløi med Nine bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Med Sangens høie Toner hæver
Sig Lærken op mod Himlens Blaa,
Og kjærlig over Reden svæver,
Hvor Magen kurer sine Smaa:
Mig, skjøndt den skingrer i mit Øre,
Kan dog dens Jubel ikke røre;
Al Vellyd veeg med Nine bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Ud af Nayadens Urne flyder
Den klare Bæk saa sagte hen;
Og Fantasiens Aand indbyder
Til fjerne Egn at følge den:
Men mig den rinder kun i Taarer;
Mig Flygtighedens Billed saarer;
Al Blidhed svandt med N i n e bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Mildt Aftenstjernen hisset blinker
Imellem Firmamentets Hær,
Og Maanen frem bag Skyen vinker,
Der dækker halv dens Purpur-Skjær:
Mig, skjøndt det straaler i mit Øie,
Kan ikke deres Skin fornøie;
Al Klarhed svandt med N i n e bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Paa Tavsheds Vinger Natten svæver
Hen over Mødighedens Bo;
Selv ikke Aspe-Løvet bæver;
Alt dysses ind i stille Ro:
Kun mig af sildig undte Slummer,
Snart Drømmen vækker til min Kummer;
Thi Søvnen veeg med Nine bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Og dog til Ungdom, Sundhed skjænkte
Naturen mig et muntert Sind,
Hvis freidige Indbildning tænkte
Sig ret i Livets Scener ind:
Hvor skjønne jeg mig disse malte!
Hvor trygt om Eftertiden talte!
Men Alting svandt med Nine bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

Anine!

Anine! Du hvis blode Hjerte
Hensmeltede saa heelt i mit;
Som vilde deelt hver Fryd, hver Smerte,
Jeg havde nydt, jeg havde liidt:
Gid hver en Plet din Fod betræder,
Dig smile evig unge Glæder!!
Kun Ate*) tvang mig fra dig bort:
Hvor er dog jordisk Lykke kort!

T. C. Bruun.

*) En vanartig Gudinde, der ikke kan lide glade Ansigter, og har gjort mange lange.

Brev til min Hustrue.

Den 6 December 1800.

Gud veed, Du Bedste, at min hele Sjel
velsigner Dig, endskjønt min Harpe tier:
at synge Skaberinden af mit Vel,
er alt for stort for mine Melodier.
Vel qvad jeg ofte for en ædel Mø;
og stundom for en værdig Dannequinde
jeg voved', Blomsten Glemmigej at strøe,
og rosenblandet Myrthekrands at binde.
Dog, o Birgittte, sig, om Du ej veed,
at Veemod lød, saasnart jeg Harpen stemte;
at vældeligen strømte Taarer ned
paa mangen Krands, man længe siden glemte?
Og derfor tier jeg; thi blot til Fryd
indvie vilde jeg min lave Tone,

naar

naar Sangen skulde tolke huuslig Dyd,
og Ømheds Salighed, og — Dig, min Kone!

Et Brev Du faaer; og det er Alt. Endnu
jeg, hvis jeg kunde, gjerne vilde qvæde;
men Kongens Toldskrag — kom det vel ihu! —
bortvajer Musers blide Sorg og Glæde.
Dog, Elskte, selv et Brev kan sige Dig,
at ikke halvt jeg kan mit Held udtrykke;
at jeg er — Himlen veed, hvor lykkelig,
og — Himlen veed, erkjendtlig for min Lykke.

O! naar med mørke Blik jeg paa Dig seer,
og Dine Taarer da saa sagte glide,
da tænker jeg: "Hun skal ej græde mer!
"Vor Herre signe hende dog, den Blide!"
Og stille beder jeg til Livets Gud
om Sundhed til mig selv, for dig at glæde,
og takker ham saa rørt, fordi hans Bud
har samlet os i hellig Ømheds Kjede.

Ja,

Ja, naar jeg tit i maan'lys Natteſtund
betænker Sorg og Fryd paa Skabtes Veje,
jeg ſeer med himmelſk Lyſt Dit ſkjønne Blund,
ſom om en Engel ſlumred' paa mit Leje.
Thi Uſkyld paa Din aabne Pande ſtaaer,
og Fred paa Dine lukte Øine hviler,
og paa Din huldе Kind er frodig Vaar,
og Ømheds Himmel fra Din Læbe ſmiler.
Og Gudsfrygt, veed jeg, i Dit Hjerte boer;
med Ærefrygt Du paa Din Skaber tænker;
med barnlig Underkaſtelſe Du troer,
Algodhed kun det Allerbedſte ſkjenker.
Da tænker jeg: "Hvad fattes mig? — Lidt Guld!
"Maaſkee det er mit Held, jeg intet ejer;
"og aldrig Peru's blodbeſprængte Muld
"en Ægtefælles Saligheд oprejer.
"Nej, gode Forſyn, und mig Skjul og Brød,
"og Nøjſomhed i reen og liden Hytte,
"og und mig da Birgitte til min Død!

"Da

"Da skal min Aand med Lovsang heden flytte.
"Og, vil din Visdom, o! saa lad din Magt
"indgyde bedre Blod i disse Aarer!
"thi, ak! min Hustrue seer mod Enkedragt
"med ængstet Sind, og fælder bittre Taarer."

Saa tænker jeg, og sover ind, og sødt
jeg drømmer flux om klare Fremtids Dage,
og hviler, Arm i Arm med Dig, saa blødt,
og vaagner op, og byder Daaren klage.
Og naar jeg da om Dagen seer, hvor tro
Du sysler om i Huset for at gavne,
og, kun ved stiftet Gavn, er let og fro,
og neppe Stunder har, mig at omfavne:
da tier vel min Læbe; men i Lyst
mit glade Hjerte sig mod Himlen hæver,
og Mindet af hver mødig Smertes Dyst
sig taber i det Held, hvori jeg svæver.

Dom,

Dom, Ejegode, da, hvor glad jeg nu
Din skjønne Fødselsdag imøde træder!
Den tit neddale over Dig, og Du
den altid see bestraale milde Glæder!
Vær lykkelig, som Hustrue, i min Arm,
vær lykkelig Veninde ved mit Hjerte!
Og engang lønne Glutten ved din Barm
titusendfold en signet Moders Smerte!
Dens skyldfrie Lege fryde Dig, dens Ild,
dens Vært i Dyder Dig en Støtte love,
naar jeg forlader Dig, til Himlen mild
indbyder Dine Lemmer til at sove.
O! da skal ingen Afskedstanke meer
Dit ømme Hjerte presse til at bløde: —
Gud signe Dig! Med rolig Aand jeg seer
vor Fremtids Liv, vor Evighed imøde.

Haste.

Løvfaldet*).

Saae du det Løv, som brat af Grenen faldt?
Det var saa faurt; men, ak! det visned' alt.
Huult broler Storm med vilde Morderskrig:
Naturen græder ved sin Yndlings Liig:
hvor smiler Vaar? — Forbi, forbi
er Glædens Smiil i Vaarens Trylleri.

Hvad svinder ei? — Hvor Elskovs Dagning leer;
hvor Dyden fro paa Uskylds Lege seer;
hvor hulde Myrther sig om Sundhed snoe,
saa tæt derved de Rosmariner groe.
Ak! Myrther døe: forbi, forbi
i Dødens Arm er Elskovs Trylleri.

For-

*) Ovenstaaende Sang er lempet efter Melodien til: Kennst du das Land o. s. v. af Wilhelm Meisters Lehrjahre.

Forgjetmigej i Venskabs Have staaer:
et Hjertepar for blide Glæder staaer,
og, Haand i Haand, ad Rosenbane hen
med stadig Gang fremvandrer Ven med Ven.
Men Timen staaer: forbi, forbi
er ogsaa Venskabs Himmel-Trylleri.

O! græd dog ej! En nyfød Vaar saa glad
udsmykker nøgne Green med yndigt Blad:
saa skal og Ømheds rene Glæde vist
i Himles Ly forynget vaagne hist
Da jubles højt: "Forbi, forbi
"er Livets Sorg med al dets Trylleri."

Haste.

Frie-

Frieriet.

Fragment i Stanser.

— — — — —

Og medens Ridderen saa tankefuld
Med Sværdet Berta's Navn i Sandet skriver,
I sin Fortælling Yndlingen vedbliver.

* * *

Langs Aaens Bredde', under Klagepile,
I blidt veemodigt Sværmerie jeg gik;
I Vandets Dyb jeg saae en Himmel smile
Og sødt i den fordybede mit Blik:
Men af min sværmeriske Fred og Hvile,
Som af en Drøm, jeg vaktes snart og fik
En yndig Mø at skue, Hebes Billed',
Som yndigt rødmende, sig saa fremstilled':

O Fremmed, saae du ei et Barn som spøgte
Med tvende modne Pommerantser her?
Forgjæves jeg rundtom det ængstlig søgte
Og ak! min gode Søsters Søn det er.
Den ømme Moder bad mig det at rygte
Og stedse blive hendes Yndling nær,
Men ak! med ham jeg under hine Grene
Indslumrede og vaagnede allene.

"Ei har jeg seet (tog jeg herpaa til Mæle)
Det du beskriver i saa søde Ord,
Dog at den lille Flygtning nok maae dvæle
Paa dette Strøg, jeg ikke andet troer.
Men hvilke Kløfter, Skygger end ham hæle,
Vi begge nok udspeide skal hans Spor:
O skjønne Mø, du holde op at græde,
Thi sikkerlig opspore vi den Spæde."

I Timer tre, i Timer fire lede
Vi rundtomkring i Skov og Kløft og Krat.
Fra Himlen hælder Solen allerede
Og Østens Skygger størknes alt til Nat.
Den Huldes trætte Øine sig berede
At briste ud i haabløs Graad, da brat
Ved Occidentens første Purpurlue
I Græsset vi den spæde Flygtling skue.

I Skyggen af Akasier han hvileb',
Sødt slumret ind ved Nattergales Qvad,
Og mens i Sovnens Favn saa frisk han smileb',
En skuffet Sommerfugl paa Læben sad.
Med yndig Hast den glade Mø fremileb'
At favne ham, dog jeg beskeden bad
Den spæde Hitting ei sin Søvn at røve
Og til han vaagnede, med mig at tøve.

Snart

Snart jeg til Orde tog med kjelen Stemme
Som tit til Blueærds bange Hvidsken svandt:
"Hvad maae dog ei et saligt Par fornemme
Naar saa de skue deres Elskovs Pant!
Jeg Jorden samt dens Daarskab skulde glemme
Og aldrig ænse dens høitpriste Tant,
Hvis jeg saaledes hos en yndig Mage
I Diesyn min Afkom kunde tage."

Med Ømhed hendes Blik paa Noret ruer,
Min Stemme smelter til petrarchisk Sang:
Med skye Forundring Møen mig beskuer
Og vante Gjord nu synes hende trang;
Snart hendes Kind i Blueærds Purpur luer,
I Barmens Løn hun sukker mangengang —
"O lad mig, om jeg vidste dig at røre,
O lad mig, Hulde, dig som Brud hjemføre!'

Jomfru'lighedens bange Suk hun drager
Og himmelsk blussende, kun stammer: Ven!
Ved Aftenrødens sidste Glimt jeg tager
Den mødte Haand og henrykt trykker den.
"O Festdag, fremfor alle andre fager,
Vær Pagtens Vidne før du svinder hen!"
Snart skued' vi med fælleds, navnløs Glæde
Sødt slumret ind som hiin, vor egen Spæde.

Schack Staffeldt.

Sva-

Svanesang.

Du Glæden, svage Dødelige,
Som Lasten skye,
Thi Savn og Nag fra Plagers Rige
Eens grumme tye:
Forgjæves du for dem dig dølger
I Viisdoms Løn;
Til Midnats Stjernebarm forfølger
De Jordens Søn.

Med Mindes-Taarer maae jeg bøde
Hver Glæde af:
O Skjebne, er da Fryd en Brøde
Og Savn dens Straf?
Hvi blev ei heller Nutids Fængsel
Dybt under dem
Som boe med Minde og med Længsel,
Mit trange Hjem!

Hvad med olympisk Lyst mig trylled',
Nev Tiden bort:
Jeg staaer i Sorgens Flor indhyllet
Ved Fortids Port.
Forsvundne Fryd, o vend tilbage!
Saa raaber jeg: — —
Men ak! min længselfulde Klage
Bønhøres ei.

Jeg af mit Hjertes skjønne Eie
Kun Mindet har,
Og jamrer høit paa Tabets Veie:
Jeg var! jeg var!
Ji!, seene Død, til at udklække
Min fangne Aand!
Ji!, stumme Fortid, mig at række
Din mørke Haand!

Jeg skal ei bæve naar du tager
Mig i din Favn,
Skjøndt Hædern ei i Sarcophager
Indskjær mit Navn.
Kun een er Døden som mig favner
I kolde Slør,
Men i hvert Nu hvori jeg favner,
Jeg ogsaa dør.

Og at selv Mindet ei skal blotte
Den Svundnes Spor,
O bær ham til din sidste Grotte
Hvor Glemsel boer!
Lad ei hans Navn og Billed' tøve
I Lysets Rom:
Han andre ei den Fred vil røve
Han trygler om!

Schack Staffeldt.

Hym:

Hymne

til

Februar,

paa en Fodselsfest.

Ej Flora med duftende Blomster har strøet
Din Vei over Enge og Dale,
Og ej Philomela henrykkende sødt
Omluller din natlige Dvale.

Ej Phæbus opildner dit kiølige Skiød
Med livsvangre qvægende Lue;
Som oftest han knap bag et Slør dig tilbød
Sit straalende Aasyn at skue,

Ar-

Arkronede Ceres ej heller din Vei
Bepryder med gyldene Dynger;
Den lystige frydende Bachus dig ej
Med nymodne Druer omslynger.

Kun simpel og hvid — thi af Snee er din Dragt;
Kun Perler af Jis den omfunkle;
Og blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
De fleste dig synes fordunkle.

Og dog, Februar! Af os alle, som her
Du frydelig vinkede sammen,
Fortrinligen skion, og velkommen, og kiær,
Du hyldes med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Ambra, ej Høstdagens Guld
Du bød vore Øjne betragte,
Men o en Veninde saa yndig og huld
Du for vore Hjerter frembragte.

Og

Og Venskab, og Ynde, og Fromhed saa blid,
Og alle elskværdige Dyder,
Du stifted en Fest; og paa den du os hid
Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hyldning modtag;
Saa frydelig vi den frembære.
Skjøn, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
Hvert Aar os din Festdag skal være!

Den yndige Datter — velsignet og glad
Hun leve, hun leve, hun leve!
Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o lad
Lykksalighed stedse omsvæve.

C. Pram.

For:

Forskjellig Smag i Kjerlighed.

Om hver en troe Hyrde nu smukt sagde sandt,
Hvad først hos sin Skjønne meest dejligt han fandt,
Hvad egentlig det var, han indtoges af,
Og det, som hans Frihed sit Banesaar gav,
Kort sagt, hvad han skued' med største Behag,
Da vilde man see den forskjelligste Smag.

Et tykt og et langt og et silkeblødt Haar
Er Skyld i min Qvide, A rigtigt tilstaaer.
B siger: den Pandebusk, som var at see,
Som tusind Agather henkasted' paa Snee.
En C's ømme Hjerte blev hængende i
De yndige Stropper, som Nakken lod fri.

D satte sin Frihed saa jammerlig til
For to brune Øjne, der sprudede Ild;
Imedens E hentede Lidelsen sin
Udaf et Par, ligt Kjøbenhavns Porcelin;
Et mørkegraat, snaksomt og smilende Par
For elskende F en sand Fugleliim var.

For sukkende G var et skjønt Øjenbryn
Et tryllende, seirende, vindende Syn.
Da sort, reent og høit tvende Buer der stod,
Den steenhaarde H sig dog opgløde lod.
Dog Mange et Par uden Fare har seet
Som selv alt for Elskende drages i Eet.

En hvid, hvælvet Pande blid, aaben og fri,
Den arme I's Hjekast tumledes i.
Hans flakkende Blik snubled' saa strax i dens Snee,
Som Fluer kan drukne i Melk eller Thee,
Men er Panden lav, da den Skuende kan
Betids nok og sikkert sig flygte i Land.

Den Næse, den Kierligheds sande Bogspryd,
Er Aarsag i K's lange sorgblanded' Fryd.
Den lodrette Grædske en L overvandt,
O M i en romersk sin Frieheds Grav fandt.
Den Stumpede hisset en Sultan indtog,
Som mægtig Magnet vor N flux til sig drog.

Paa blodrig, paa purpurrød Kirsebærmund,
O raged' een Dag med sit Hjerte paa Grund.
To favre Koralleskiær, runde og smaae,
Fribytteren P tilsidst strandede paa,
Mens Q en lang, bred Mund kun hovede bedst,
Hvor han kunde kysse i Øst og i Vest.

I Purpurportal var, saa hvide som Snee,
En Mængde smaae Elfenbeens Tænder at see,
Der hver Gang, den Deilige Munden oplod,
I smukkest Parade i dobbelt Rad stod.
Men R, da de Karle Du skuede bedst,
Dit Hjerte hos Hymen blev sat i Arrest.

De

De Roser, som paa en rund Liliebeed groer,
Dem Kyldfri Blufærdighed bringer i Flor,
Den stakkels S ogsaa fortrylledes af,
Mens Du, Kjelmske T, fandt for tidlig Din Grav
I een af de Grøfter, som Amor har brugt
Til Badehuus, den har Dit Hjerte opslugt.

Som Helicon, tvekløftet Hage tog U,
Og V kommer nydeligt Øre ihu.
En Hals af hvidt Vox, med sort Silkesnoer,
En W, denne Kjender udpeged' sit Noer.
Og kort sagt: der aldrig en Yndighed var,
Den jo sine varme Tilbedere har.

Men heldigst og meest at misunde er den,
Som lod sig af tryllende Heelt rive hen.
Det samlede Ynde er efter hans Smag;
Det hele Ensemble ham giver Behag,
Hvor ikke han hylder een Skjønhed i sær,
Men Summa Summarum Elskværdighed er.

Det Ene da tjener det Andet til Pryd;
Han finder bestandigt og overalt Fryd;
Hans Elskede lig en frisk Blomsterkrands er,
Hvori han hver Morgen ny Yndighed seer.
Han trylles, han trækkes, han fæstes hver Dag,
Og leer af de andres forskjellige Smag.

Tode.

Epi-

Epilog ved en Benefice.

Saa tidt, naar ene Pligten kaldte,
Jeg længselsfuld de sene Timer talte,
Til endelig den sidste slog,
Og Musen i sit Tempel Sæde tog:
Da ilede jeg hen at efter Vane tale
Retskaffenheds og Ærens Sag;
Skiøndt Daarlighed og Laster at afmale
Blev meget tiere mit Fag.
Men begge Slags i Livets Scene findes;
Kun, sidste vi langt mere hyppig see;
Dog noget der for Dyden stedse vindes,
Ved skuffet Ondskab at belee.
Et Bifalds Smiil iblandt af Eder skienkte
Mig livnende Opmuntring og den Tiid
Jeg mig saa fro imøde tænkte,
Da mulig, ved min Øvelse og Flid,

Jeg

Jeg mindre Eders Gunst uværdig maatte blive.
Dybt føler jeg min Afmagt vel endnu;
Men veed I komme vil ihu,
Man selv sig Kunsten kan, kun ej Talentet give.
I værdige med Ædelmodighed
Mit ringe Pund i Aften at belønne;
Min hele Siæl den skal paaskionne,
Til Livets Forhæng falder ned.

T. C. Bruun.

Anakreon.

En Fortælling i tre Sange.

Første Sang.

Indviet til hver munter Ungdomsleeg,
Til Bacchi Fester og til Amors Lue,
Et Slot paa havombruste Samos steeg
Vidtglimrende mod Himlens Saphirbue.
Dets høje Tinding, funklende af Guld,
Paa hvide, runde Marmorstøtter hviilte,
Og bag det Marker laae, hvor Ceres huld
Fra lyse, grønne, tætte Agre smiilte,
Og hvor Pomona Vandreren indbød,

At qvæge sig i dybe Lundes Skjød.
Fortryllet stirred' her det glade Øje
Ud over Havets sølvblaa Slette hen
Mod dine blide Kyster, Jonien,
Og dvælte hist paa Skovbekrandste Høje,
Hvorfra et sølvklart Væld i rige Dal
Blandt Roser gjød sit rullende Chrystal.

Naar Elskovs Stjerne ned fra Himlen smiilte,
Hiin Musers, Amors og Kariters Ven,
Anakreon, sin Lyra greb og hen
Til dette Slot paa Elskovs Vinger iilte.
Her boed' Lydia, hvis Priis gjenklang
Fra Skovens Løvsal, Markens Blomstertroner,
I myrtekrandste Lyras smme Toner
Og i henrykte Skjaldes kjælne Sang.
O, aldrig havde Amor nogensinde
Frembragt saa tryllende en Huldgudinde.
Liig Flora straalte hun i Ungdoms Glands,

Og

Og Terpsicore liig i Kjededands
Hun høi og rank og let og munter svæved'.
Liig Hebes smilte Rosenkinden mild,
I Hjet gløded' Afrodites Ild,
Paa Læberne Sireners Vellyd bæved',
Og hendes Ord, som Gratiernes hulde,
Besjæledes af Musers Vid og Aand.
I sine Lænker, disse Blomsterbaand,
Hun Helte, Vise, Konger fængslet skulde.

Anakreon, hvis Hjerte dannet var
Til dybt at føle Yndets blide Vælde,
Anakreon, som Elskovs Ild besjæl'de,
Den smilende Karites Lænker bar.
Hun fængslede hans Følelser, hans Tanker.
Han hende saae, naar i Begejstrings Stund
Han irred snart i labyrinthisk Lund
Og snart imellem Bjergets grønne Ranker,
Og lærte ved Naturens Moderbryst
At male Kjerligheds og Venskabs Lyst.

Og naar i Pigers favre Kreds han hæved
Sin Sølverrøst til Lyrens ømme Klang,
Og smelted' deres Barm ved Elskovs Sang,
Hans Tanker froe hans Lydia omsvæved'.
Naar venligt Øje hist en Himmel liig
Og Kinden her liig skyefrie Morgenrøde
Ham smilte huldt og tryllende imøde,
Han hendes Blik og Smiil gjenkaldte sig.
Og tit, naar rundt om ham, med Roser kronte,
Ved blinkende Pokal hans Venner sad,
Og spøgende han sang hvert Hjerte glad,
Og Bacchi Priis fra alle Læber tonte,
Et Suk, som fra hans kjælne Barm opsteeg,
Fra muntert Lag til Lydia sig sneeg.

Kold var hun mod den Ild, hvoraf han brændte.
Den vorte, som det gjerne skeer, derved.
Men skjøndt hun til hans Suk ei Øret vendte,
Forsvandt dog ei hans Haab, hans Munterhed.

Han

Han elsked' vel, men var ei af de Daarer,
Der svømme hen i melankolske Taarer.
Hans Elskovs Lue som hans Sjæl var blid,
Og næret i Kariters Rosenlunde,
Hans Phantasie ham ængsted' ingentid
Med vilde, mørke Billeder, som kunde
Forjage hiint for Glæden aabne Sind,
Hvorved han, selv da Sølvhaar Issen pryded',
Traad jublende i Dandsens Chorre ind
Og Ungdoms Fester ved sin Lyra fryded.

"O, tænkte han, "bliv kun at beile ved;
"Men fremfor alt du blid og munter være!
"Hvad nytter det at lade Sorg hentære
"Sin Ungdoms Kraft? Nei, om Opmærksomhed,
"Et venligt Øjekast og glade Miner
"Udrette meer end gusten Sorg og Harm.
"Din Glut, som kold i Dag forbi dig triner,
"Maaskee i Morgen flyver i din Arm."

Naar

Naar Maanen ned fra Himlens Hvælving smiilte,
Han da til elsket Piges Vaaning iilte.
Paa hendes Dør han friske Roser hang
Og hendes Ynders huldе Magt besang,
Og skildrede sin Elskovs stærke Lue,
Og om et Smiil, et Kys, et Favntag bad.
Saa under Himlens stjerneklare Bue
Ved hendes Dør en Foraarsnat han sad
I Lye af Bøge, Nattergales Troner,
Og sang til krandset Lyras kjælne Toner:

Nattens sorte Mulm omgav
Skov og Ager, Bjerg og Slette.
Taust var alt paa Land og Hav;
Jordens Skarer slumred' trætte.
Som jeg da til næste Dag
Kraft i Søvnens Arme sanked',
Vaagned jeg med Eet, det banked
Højt paa Døren Slag i Slag.

Vred

Vred jeg raabte: "Hvo er du,
Som af søde Søvn mig vækker."
Mildt en Røst mig svarte nu:
"Ak, et Barn, som Mulmet skrækker.
"Slukt er Maanens blide Skin,
"Regnen skyller, Stormen hviner;
"See jeg til din Dør hentriner
"Vaad og kold; O, luk mig ind!"

Lys jeg tændte, lukte op,
Ind jeg saae et Barn at trine,
Yndig som en Rosenknop,
Med forførisk Smiil og Mine.
Vinger havde han og bar
Gyldent Kogger, gylden Bue.
Ak den Gud, som Elskovs Lue
Tænder i vor Barm, det var.

Jeg til varme Arnested
Venligt trøstende ham bragde,
Tog ham paa mit Skjød og vred
Vandet af hans Haar og lagde
Huldt hans frosne Haand i min,
Som af Medynks Varme brændte.
Øjets Ild tilbagevendte,
Rød blev atter blege Kind.

Nu han bad med søde Ord:
"Ven, O, see min vaade Bue!
"Ak, jeg frygter, at dens Snor,
"Slap af Regnen, ei vil due.
"Kjære, lad mig prøve den!"
Hurtig han sin Bue spændte,
Pilen mod min Barm han vendte,
I mit Hjerte fløi den hen.

Leende han sagde nu:
"Glæd dig med mig! See, min Bue
"Sikkert rammer, saaret du
"Brænder alt af Elskovs Lue."
Sandt han talte. Ømt for dig,
Lydia, mit Hjerte brænder.
Ynd en Ild, du selv antænder!
Huldt du smile ned til mig *).

Han taug, og nu med Vredens mørke Blikke
En væbnet Yngling mod ham traadte frem.
"Hvo er du," sagde han, "som frygter ikke
"At nærme dig til den Karites Hjem,
"For hvem af fyrigst Kjerlighed jeg brænder?"

"Nu, Elskovs Ild hun og hos mig antænder,
"Og Amor, Freds og Glæders milde Gud,
"Til-

*) Denne Sang er en frie Oversættelse af Anakreons 3 Ode.

"Tilstaaer os alle lige Ret at vinde
"Ved Overtalelse den Huldgudinde,
"Man ønsker at udkaare sig til Brud."

"Tit Sværdets Ret afgjør Rivalers Trætte.
"Saa fordum Blod omflød Scamanders Slette
"Og stolte Ilion, i Aske lagt,
"Et evigt Minde blev om Elskovs Magt,
"Da Helte frem i Vaabens Torden skrede
"Og om den yndige Helena strede.
"Skjøn som Helena er min Lydia,
"En Tvekamp vi om hende prøve da!"

"O, vore Fædre vare lidet kloge,
"At for en Piges Skyld i Kamp de droge
"Til fjerne Kyster over vilde Hav.
"Skal Elskovs Ild lig Mordbrandsfakler brænde
"Fortærende og Tvedragts Luer tænde?
"Skal Livets Moder vorde Livets Grav?
"Nei, rose, hvo, som vil, kun vore Fædre,

"Men

"Men tænke mere viist og handle bedre
"Vil vi, som leve i en gylden Tid,
"Hvor mindre Roes det er at døe i Strid,
"End ved hver Fredens Kunst sit Land at hædre."

Den anden fik ei Tid at svare ham;
Thi rædsomt Bulder de med Eet fornam.
De Døren aabnet saae og saae en Skare
Af Slaver frem mod dem med Knipler fare.
Foran dem treen en Mand, der talte saa:

"Hvad Pokker lure I om Nattetider
"Liig Speidere omkring mit Huus? Jeg lider
"Sligt Væsen ei; thi det I vide maae,
"At Lydia, trods alle friske Fyre,
"I Ægtestandens Havn med mig skal styre.
"Jeg beder Eder derfor, at I gaae,
"Men hvis I ikke giøre, som jeg beder,
"Med braadne Pander hjem jeg sender Eder."

Anakreons Discipel, Naso, har
Os sagt, hvad sikkert alle med ham mene:
"Til i den muntre Amors Leir at tjene
"En Krobling altid ilde skikket var.
"En General ei mere raske Gutter
"Forlanger, end de favre, kjælne Glutter. *)"
Saaledes tænkte ogsaa disse To,
Og hver til Sit begav sig da til Roe.

*) Quos petiere duces annos in Milite forti,
Hos petit in socio bella puella toro.
Amorum, Lib. 1 Eleg. 9.

Anden Sang.

Anakreon var alt for viis og froe,
Til at ham Andres Rasen kunde røve
Vor Klodes største Gode, Hjertets Roe.
Den sære Hændelse, han maatte prøve
Ved elsket Piges Dør, ham ei nedslog.
Og farlig den Person var heller ikke,
Som ham og truende Rival bortjog.
En ægte Faun i Tale, Miner, Blikke
Og Væsen, han just ikke skikket var
Til unge Pigehjerter at indtage.
Fik han saa nydelig en Glut til Mage,
Han sikkert snart Aktæons Krone bar.
Ved Vagt at holde om den favre Pige
Han viiste just, han ei paa hende leed,
Men frygted', at ved første Leilighed
Hun med en Elsker vilde sig bortsnige.
Heel rolig sov Anakreon da ind,

Og

Og alt, da Morgenrødens første Skin
Paa Bjergets Top og Skovens Kroner hæved',
Han munter sig af bløde Leje hæved',
Og siddende i grønlighvælvet Gang
Til Lyren han istemte denne Sang:

Blandt spøgende Bacchi Chore at træde
I hvirvlende Jubeldands er min Glæde,
Og gjerne blandt muntre Venner jeg slaaer
Min Lyra ved rødligt perlende Beger,
Men O, naar, bekrandst om salvede Haar
Med duftende Hyacinter, jeg leger
Med venlige Glutter, omfavnet og kyst,
En Himmel udspender mit svulmende Bryst.

Misundelsens Gift, som martrende brænder
I fredløse Barm, mit Hjerte ei kjender,
Og trættekjær Tunges Pile jeg flyer,
Og naar jeg i Dands med Gratier træder

Til

Til Strengenes Klang, den Vildmand jeg
skyer,
Som, følesløs for de blidere Glæder,
Tør yppe ved Gjestebud stormende Kiv.
O, lader os elske et fredeligt Liv *).

"O," sagde han, "gid min Philosophie
"Dog over alle Hjerter seire kunde!
"Da Iversygens vilde Raserie
"Med Blod ei farved' Amors Myrtelunde,
"Og Vold ei i hans blide Tempel stod
"Og raslede med Despotismens Kjæder,
"Og Nid ei sine Slanger hvisle lod,
"For at forgifte Elskovs Himmelglæder.
"Nei, froe hvert Hierte var og trygt hvert Fjed
"Og Amors Helligdom for alle aaben.
"Man vel om favre Pigers Hjerter streed,
"Men kun med Ømheds vennehulde Vaaben.

"Ad

*) Denne Sang er ligeledes en frie Oversættelse af Anakreons 42 Ode.

"Ad Rosenstier svævede man hen,
"Og viden Jord var et Elysien.
"Men Styrkens Ret og Guldets Almagt gjælde
"Selv der, hvor Hjerterne bør være frie.
"Ak, sukkende i evigt Slaverie
"Saa mange Piger Vemodstaarer fælde.
"Men du ei sukke skal, min Lydia;
"Jeg modig bryde skal din Trældomslænke.
"O, gid du, ved min Ømhed bøjet, da
"Mig vilde smilende dit Hjerte skjænke!

Saaledes talt, til Marmorslottet hen
Han iilte, for sin Pige at opsøge,
Og under hendes Vindue igjen
Han stod i Skyggen af de samme Bøge.
En Raslen hørtes i det nære Krat,
Og glad han vendte sig, i Haab at skue
Den Glut, som hos ham tændte Elskovs Lue,
Men saae den Yngling, som den sidste Nat
Til blodig Kamp opfordred ham, fremtrine;
Dog var hans Øje mildt og huld hans Mine.

"Hvor

"Hvor glad er jeg, at jeg dig møder her,"
Udbrød han; "hid jeg kommer for at bede
"Dig glemme, at i Nat mod dig mit Sverd
"Jeg vilde løfte i affindig Vrede.
"Tilgiv mig!"

"Min Tilgivelse du har.
"Mit Hjerte aldrig Nag til nogen bar.
"Det er vel sandt, vi to Rivaler ere
"Men gjerne dog vi Venner kunne være.
"Min Haand jeg rækker dig til Venskabs Pandt.
"Din Haand mig giv! Hvad hedder du?"

"Cleanth.
"See her min Haand! hvor det mit Hjerte fryder,
"At mig Anakreon sit Venskab byder.
"Men hør et Raad, som er os begge godt!
"Hvis begge altid vi til dette Slot
"Paa samme Tid ved Stjerners Glimt os snige,

"At tale med den skjønne Lydia,
"Den ene kun den anden hindrer da,
"Hinanden vexelviis vi Pladsen vige,
"At frit vi tolke kan den hulde Pige
"Vor Elskovs Ild. Hveranden Nat er din,
"Og lad hveranden Nat da være min.
"Derved vi forebygge voldsom Trætte
"Den, som at vinde Hjerter bedst forstaaer,
"Vil seire."

"Nu! Jeg denne Pagt indgaaer-"

"Men mig tilhører første Nat med Rette;
"Thi det var mig, som dette Raad opfandt."

"Vel, første Nat er din."

Nu gik Cleanth.
Anakreon allene blev tilbage.
I tykke Krat det raslede igien,
Og Slottets Herre, Dolon, med en Drage
Af gammel Jomfrue vandred' mod ham hen.

Han

Han saae, at denne Mand var just den samme,
Der sidste Nat Cleanth og ham bortjog,
Og fra sin Plads han hurtig Flugten tog
Og skjulte sig bag breden Bøgestamme;
Thi ingentid han var for Klammerie,
Og sikkert giver du ham Ret heri.
Imidlertid de smukke To henvandre
Til tætomskygget Plads, som han forlod.
Ei vidende, at tæt bag dem han stod,
Fortroligen de talte med hverandre.

"Her," sagde Slottets Herre, "var det da
"Cleanth i Dag den kydske Lydia,
"Ved Glimtet af den første Morgenrøde,
"Omfavnede."

"Ja, just paa dette Sted,"
Var Pigens Svar. "Jeg stod jo selv derved.
"Og de i Nat igjen hverandre møde
"Paa samme Plet."

"Og fattig selv vil hun
"Med fattig Elsker flye fra Riigdoms Bolig?
"Slig Daarlighed mig næsten er utrolig."

"Dog vil det skee i næste Midnatsstund.
"Naar Alt i Søvnens bløde Arme hviler,
"Til hendes Fyr jeg slipper hende ud.
"Og nok saa glad hun da med ham bortiler,
"At blive i et andet Land hans Brud.
"En liden Baad ved Kysten ligger rede,
"Som hen til Jonien skal bringe dem.
"Derfra de videre vil reise frem,
"Hvorhen dem Elskovs Gud og Lykken lede."

"Nu flye kun, smukke Par! Langt mere vil
"Mig hjelpe Eders Flugt, end hidindtil
"Jeg vandt ved Bønner, Trudsler, Magt og Gaver.
"Lidt Klæder Lydia jo med sig haver?"

"En

"En liden Byldt."

"Velan! Behændig ind
"Imellem Tøjet vikle du et Skrin
"Med gyldne Smykker fyldt og Edelstene!
"Men overraskes skulle de af mig,
"Naar froe til Havets Bred de nærme sig
"Og allerede sig i Tryghed mene.
"Da sigter jeg Cleanth for Tyverie,
"Og Lydia allene kan befrie
"Ham fra hans haarde Straf, ved mig at
"ægte.
"Har hun Cleanth det allermindste kjer,
"Hun ikke vover mig sin Haand at nægte.
"Troer du, at denne List ei sikker er?"

"O, var min Løn kun stor, som ingenlunde
"Din List slaaer feil, o Dolon."

"Aldrig kunde
"Jeg lide Nidskheds stygge Last. Du faaer
"Af

"Af mig din Frihed og en landlig Gaard
"Den Dag, da jeg i Ægtesengen stiger
"Med den Elskværdigste blandt Samos's Piger."

De atter gik. Anakreon nu saae,
At om endogsaa der han vilde staae
Til sorte Nat, hans Pige ei nedsendte
Til ham et venligt Blik; han hjem da vendte,
Ei med Fortvivlelse og ei med Harm,
Saa stygge Følelser han ikke kjendte,
Men Vemod tronte i hansømme Barm.

Tredie Sang.

Anakreon urolig gik allene
I Lye af høje, tætte Lindegrene,
Der bredte melancholske Skygger ud
Om ham liig hine, der hans Sjæl omslørte.
Philosophie og Elskovs blinde Gud
En liden Krig i Hjertet sammen førte.
Man veed, at sjælden eenes disse To,
Og vel det gaaer, naar end i Strid de ere.
Man tit har seet Forstanden desertere,
Naar Pigers Smile røve Hjertets Roe.

"Hør," sagde Elskovs Gud til ham, "forsvunden
"Er nu din Fryd; men O, du trøste dig!
"Min List et sikkert Middel har udfunden,
"Hvorved du end kan vorde lykkelig.
"Cleanth, som Venskab dig tilsvoer, ved Sviig
"Dig overtalte dog til sig at give

"Det

"Det Løfte, at den næste Nat du ei
"Vil styre til din Piges Hjem din Vei.
"Hold nu dit Ord; det vil din Lykke blive.
"At frie Cleanth fra Skjændsel og fra Baand,
"Hun Slottets Herre love vil sin Haand;
"Men derpaa du som Frier skal fremtræde.
"Du jo en Yndling er af Polykrat,
"Som hersker mægtig over Samos's Stat.
"Din Bøn han understøtte vil med Glæde,
"Og froe vil hun henflyve til din Barm,
"For at udrive sig af Dolons Arm."

Men viis og blid Philosophien nu
Ham saa tiltalte: "Grusom kunde du
"Da ville saare den, som du tilbeder?
"See, Lydia Cleanth sit Hjerte gav.
"Hun trods hver Fare over Land og Hav
"Vil flygte bort med ham til fjerne Steder.
"Saa ømt, saa troe hun elsker ham, at vant
"Til Overflod hun dog med sin Cleanth

"Fra

"Fra Rigdoms gyldne Marmorborg vil flytte
"Med Glæde hen til Armods trange Hytte.
"Og kunde du da vel med Tigersjæl
"Den Hulde fra sin Elskedes Hjerte rive?
"Ak, vil du hendes Glæders Morder blive?
"Nei, søg din Fryd i din Tilbedtes Held!
"Den List, som Dolon ponser paa mod hende,
"Til hendes Gavn du snildeligen vende!
"Troe mig, du vil just vinde selv derved.
"I sig et bundløst Væld af Salighed
"Har den, som fremmer Brødres Held og Glæde.
"Hvis med en kold og sammenkrympet Sjæl
"Vi eene føle ved vort eget Vel,
"I snever Kreds af Nydelser vi træde.
"Men hvis hver Skabnings Fryd er ogsaa vor,
"Den Kreds af Nydelser, som os henrive,
"Er som umaalelige Verden stor.
"Vort Glæders Væld ei kan udtørret blive.
"Lig Lysets Strøm, det ruller evig fort.
"Du i dets milde Straalehav dig sænke

"Og

"Og føle, det er sødt, ei ene stort,
"Ved eget Offer Andre Fryd at skjænke!"

Philosophiens Raad vor Digter lød.
Den let hans vennehulde Hjerte rørte;
Thi han dets Gjenlyd i dens Tale hørte.
I Kjerlighedens og Naturens Skjød
Han tidlig dannet var, den Lykkelige!
Thi ei man da, blandt Qvarter muret ind,
Forglemte i Naturens Bog at lige,
Og ikke da forvorpent Munkesind
Med Tyrannie af Ynglingen begjerte,
At, uden Sandser, uden følsomt Hjerte,
Han skulde være kold imod den Lyst,
Hvis Attraae flammer mægtig i hvert Bryst.

Let var det for Anakreon at finde
Et lille sikkert Puds, ved hvilket han
Behendig kunde vende Dolons Plan
Til Fordeel for sin elskte Huldgudinde.

Det

Det traf sig just, at han den næste Nat
Til muntert Lag var budt af Polykrat;
Thi denne Fyrste, skjøndt i Kampens Torden
Et Lyn, dog agtede hver Musers Ven.
Da Aftenskumringen omhylte Jorden,
Til Polykrat vor Digter ilte hen.
Hos ham de Vittigste paa Samos vare,
En lille men tillige udsøgt Skare;
Thi helst han sad imellem slige Mænd,
Naar Hvilens Stund til Nydelse ham vinked'.

Man satte sig om begerkrandset Bord,
Hvor Chierviin i Guldpokaler blinked'.
I Rosendragt et Afroditechor,
Hvis Miners Venlighed til Fryd besjælte,
Hvis Blikke kunde Mormorhjerter smelte,
Hvis Læbers huldе Smiil til Kys indbød,
I blomsterkrandste Begre Vinen gjød
Og mildt dem til de muntre Gjester rakte.
Et andet Pigechor, som Lyren slog

Og

Og blide', vellystfulde Toner drog
Af lydisk Fløite, Elskovs Længsler vakte
Og Haabets Himmel gjød i deres Bryst
Og hvirvlede dem hen i Jubellyst.

Du gjetter let, at ei vor Digter glemte
Ved sit Talent at livne Festens Fryd.
Til Lyrens Toner og til Fløitens Lyd
Han denne Sang til Evans Priis istemte:

Froe vi Begrene tømme ud!
Mens vi drikke, vor muntre Vise
Druens viinlysbekrandste Gud,
Glædens spøgende Fader prise!
Han i Vaarsolens blide Glands
Leder Chorene frem i Dands.
Det hans venlige Hjerte fryder,
Naar til Strengeleeg Sangen lyder.

Han som Amor er skjøn og mild;
Han hver blomstrende Møe henrykker.
Elskovs Dronning med Ømheds Ild
Til sin Liliebarm ham trykker.
Han et smilende Døttrepar,
Fryd og Venskab, med hende har.
Fulgt af dem til hvert Lag han iler;
Sorgen slumrer og Hadet hviler.

See en Skare af Gratier
Os den frydende Nektar bringer;
Men Bekymringers sorte Hær
Alt er flygtet paa Stormens Vinger.
Tag da Begret med sorgfrie Aand
Af de venlige Glutters Haand.
Er der Griller endnu tilbage,
Lad en Ruus dem paa Flugten jage.

Daare,

Daare, som for at sanke Guld
Vil hengræmme din Ungdoms Alder,
Nyd den Stund, som dig smiler huld!
Døden alt dig maaskee bortkalder
Næste Stund, og hvad nytter vel
Da dit Guld dig, o Sorgens Træl?
Hver Bekymring du viis inddysse,
Tømme Begret og Piger kysse!

Saa vi nyde vor Foraarsstund.
Vi med Myrter vor Isse krandse,
Røve Kys fra de Skjønnes Mund,
Drikke Viin og med Piger dandse.
Tømmer Begret, o Venner, ud!
Druens viinløvbekrandste Gud,
Glædens spøgende Fader prise
Høit til Lyren vor muntre Vise *).

Saa-

*) Denne Drikkevise er en frie Oversættelse af Anakreons 41 Ode.

Saaledes sang Anakreon og stemte
Derved til dobbelt Glæde Polykrat.
Han alle Kronens tunge Sorger glemte;
Til Fryd han eene vied' denne Nat.
Man skjæmtede og sang og drak og dandste
Med hine vakkre Piger, som bekrandste
Med Glædens Roser om de brune Haar,
Og blomstrende i Ungdoms favre Vaar,
De muntre Gjester Begret venligt bøde
Med Smile, som i Hjertet Vellyst gjøde.

Men see, alt Midnatstimen nærmed sig.
Anakreon til Polykrat nu sagde:
"Til mange Glædesfester du mig bragde,
"Tillad, at jeg engang maa skjænke dig
"En liden Fest, som vil dit Hjerte fryde!
"Følg med, din Gang du ikke vil fortryde,
"Og kommer, kjere Venner, ogsaa med!"

"Det vil vi," svarte Polykrat; "jeg veed
"Os spøgende Anakreon ei gjække,
"Naar han en Glædesfest os love vil.
"Veiled os, vi dig følge; men see til,
"Du og det Haab opfylder, du opvække;
"Thi noget sjældent vente vi af dig."

De ud af gyldne Slot nu skyndte sig.
Anakreon igjennem Blomsterdale
Dem førte til det Sund, der ruller hen
Forbi det yndefulde Jonien.
Hvo kan det synderlige Optrin male,
Som her vort Selskab fik at see? Cleanth,
Som til at give tabt var ikke vant,
Ved Hjelp af sine Baadsfolk tappert sloges
Med Dolon og hans hele Slavehær.
Her To ved hviden Strandbred laae og droges,
Og Næsestyvere en anden der
Uddeelte vexelviis til hele Trende,
Og hisset tvang Cleanth med draget Sværd

En

En liden Trop til sig paa Flugt at vende.
Men det af alle Dolon sælsomst gik.
En haandfast Karl i Haarene ham fik
Og oven paa den gamle Hex, vi kjende
Af anden Sang, han kastede ham ned.
Paa Marken tumledes han nu med hende;
Thi i Forvirrelse og Vengstlighed
Op til hans Hjerte hun saa tæt sig klynged',
Som om hun var hans egen kjære Viv,
Og Armene hun rundt omkring hans Liv
Saa fast, saa smt, saa inderligen slynged',
At altid, naar han vilde reise sig,
I bløde Græs hun atter ham nedtynged'.

Kun een var ørkesløs i denne Krig;
Det var den favre Lydia. Aleene
Hun stod i Skyggen af et Lontræes Grene,
Som om et venligt Skjul hun søgde der,
Og saae urolig hen mod Kampens Slette.

"Ei," sagde Polykrat, "Hvad er vel dette?
"Et heelt fortvivlet Slag jo føres her!
"Trods Saar og Blod de ere end ei trætte.
"Jeg vide gad, hvorom de kriges saa."

"Du hisset seer en yndig Pige staae,"
Udbrød Anakreon; "det er om hende
"De slaaes. Du høre Sagen selv og ende
"Ved en retfærdig Dom den hele Krig."

Han nu fortalte Fyrsten Dolons Svig.
Men Polykrat de Stridende befalte,
(I Kampens Ild de ei vort Selskab saae,)
Hver fredeligen hjem til sit at gaae;
Og Dolon, Lydia, Cleanth han kaldte
For sig og talte saa:

"Jeg, Dolon, veed
"Din smukke Plan. Hvad mener du vil blive
"Din Straf?

"Ak,

"Ak, svarte han, du mig tilgive!
"Jeg uret handlet har; men Kjerlighed,
"Som leger mægtig selv med Guders Hjerte,
"Og tit et lidet snedigt Puds dem lærte,
"Har mig forført. See denne Glut! Hvor blid
"Og skjøn er hun! Hvis, som i fordum Tid,
"End Fader Zeus spadseerte om paa Jorden,
"Han sikkert glemte Trone, Scepter, Torden,
"Og al sin anden Guddomsherlighed,
"Og steeg som Svane eller Tyr herned.
"Som fattig Slægtning kom den favre Pige
"Til mig, da hun var end i hine Aar,
"Da Elskovs Sukke ei fra Barmen stige,
"Og kjælent Hjerte ei uroligt slaaer.
"Hver Dag jeg hendes Ynder saae tiltage,
"Og ønsked' hende til min Ægtemage.
"Men see, nu kom Cleanth og spilte mig
"Det Puds at snappe hende bort for sig.
"Var jeg nu at fortænke, om jeg vilde
"Et lidet Puds igjen da spille ham.

"Ved dette Puds jeg ham det ikke ilde
"Dog meente; thi Elendighed og Skam
"Jeg ikke over ham har villet bringe.
"Ved Snildhed jeg ham eene vilde tvinge
"At afstaae mig den skjønne Lydia,
"Som jeg i Brudesengen vilde føre."

Nu Dolon taug og Fyrsten sagde da:
"Jeg har dit Forsvar hørt; din Dom du høre!
"Lad Lydia uhindret ægte den,
"Som hendes Hjerte kaaret har til Ven!
"Det Skriin, hvorved du vilde dem besnære,
"Skal som et lidet Udstyr hendes være.
"En landlig Gaard den Her du lovet har,
"Som nys omfavnede dig saa fortrolig;
"Den Gaard du give dette Brudepar!
"Ei liden være den, og net dens Bolig!
"Og lader os nu alle være froe!
"Tilbage til min Gjestesal vi vende!
"Der under Bæggres Klang vi disse To

"Hvis

'Hvis hulde Hjerter for hinanden brænde
"Saa ømt, lykønske vil."

Didhen de gik.

Paa Vejen Polykrat med venligt Blik
Sig vendte til Anakreon og sagde:

En Fest du loved' mig, og vel dit Ord
Du holdt; du i din Gjæld endog mig bragde;
Thi er en Fest for Kongers Hjerte stor
Som den, at kunne Andre Hæld berede!
Og rundt om Tronen Jubelfryd udbrede?

O. Horrebow.

*) Min Hensigt med denne Fortælling er at skildre Anakreons Karakter saaledes, som jeg troer, at den har været, efter det Begreb, som jeg af hans Digte har gjort mig om den. At han har havt hint blide, godmodige Sindelag, som jeg i Fortællingen giver ham, synes den i anden Sang oversatte Ode at bevise og kan altsaa med Føie antages, da man intet veed om ham, der modsiger denne Foreskilling om hans Karakter.

Skjøn

Skjøn Hedvig.

(Efter Rosegarten.)

Skjøn Hedvig var Venners og Slægtningers
Fryd,
Var ædel ved Fromhed og Skjønhed og Dyd;
Skjøn Hedvig var yndig og skyldfrie og huld,
Som Lilien farvet af Morgenens Guld.

Der blomstred' i Landet ved selv samme Tid
En djærvelig Yngling — et Lynild i Strid;
Om Halsen hans bølgende Lokker nedflød,
Og straalende Flammer af Øjet frembrød.

Blandt Fryd han hensværmed' mangt glædeligt
Aar,
Da saae han skjøn Hedvig med guldlokked Haar;
Da Ynglingen hurtig om Hjertet blev varm,
Dog varmere Pigen i Ynglingens Arm.

Om-

Omslynged af Hedevigs kjerlige Arm
Brat glemte han Glædernes støiende Larm;
For Kjerligheds Blikke hans Trodsighed veeg,
Som nyefalden Vaarsnee naar Solen fremsteeg.

Han hviilte, omsvævet af Himmelens Lyst,
I salige Drømme ved Hedevigs Bryst;
Og Hedevig glemte hver Skygge af Harm
Ved elskede Ynglings høit bankende Barm.

Nu evige Troskab hinanden de svor',
Dog Engle kun hørte de Elskendes Ord.
Men — Uveir paa Himmelen stormede frem,
Og Modgangens Mørke indhyllede dem.

Thi Kongen ham kaldte til tordnende Kamp,
Hvor Undergang troner i svovlede Damp —
Her klirrede Lænker — hist truede Død,
Dog trofast han haanede Lænker og Død.

Skjøn Hedvig forfulgtes af Frieres Hær,
De undte den Hulde ei Roelighed meer.
De strømmende Taare de randt udi Løn,
De randt for den Yngling saa trofast, saa skjøn.

Tre Aar rulled' hen mellem Sorrig og Graad,
Da brudt syntes Kummers og Smerternes
Braad.
O! Elskov beseirer den truende Død,
Tidt Skjebnens de skarpeste Pile den brød.

Thi Ynglingen kom og med herlige Ar,
Med Ære og Hæder han udsmykket var;
Paa Kjerligheds Vinger med Kjerligheds Lyst
De fløi mod hinandens høit bankende Bryst.

Tys Skyer og Vinde! nu Solen gik op —
Gik gylden og blid for de Elskende op.
Den skyefulde Kummer for Glæden bortveeg,
Jo høiere, skjønnere Solen fremsteeg.

Ak!

Ak! Elskov har Taarer — dog Glæder end fleer,
De kjæmpe om Hjertet — en broderlig Hær;
De kjæmpe og synke hinanden i Arm
Da Glæden den græder — blid smiler da Harm.

Snart fletted' man Myrther til festlige Krands,
Alt svæd' sig Pige og Yngling til Dands;
Snart Aft'nen med Natten — den sidste — steeg ned,
For ahnende Pige den søvnløs hengleed.

Og yndig og stille var Aftenens Stund,
En Nattergal fløited' i eensomme Lund,
De Elskende lytted' til Sangerens Røst
Med graadblandet Glæde i kjerlige Bryst.

"Hvi banker Dit Hjerte i stigende Barm:
"Ak! svømmer det endnu i veemodig Harm?
"De Taarer, der glindse paa Kinderne her,
"Ak! sig, om af Smerte de udpressed' er?"

"De

"De Taarer, der rulle paa Kinderne ned,
"Dem fylder Henrykkelse Kjerligheds Fred;
"Det lyder i Hjertet som Harpernes Klang,
"Det toner i Sjelen som Sfærernes Sang."

"I Kjerligheds Bæger er Vinen saa sød,
"Jeg græd — og min Taare i Bægeret flød;
"Nu drikker jeg Vinen og Taarerne med,
"See! derfor blant Vellyst de Taarer randt ned."

"Jeg mindes den Sorg, som af Skjebnen jeg fik,
"Da ængstes min Sjel, og da mørknes mit Blik,
"Den soelklare Dag var som Midnatten mørk,
"De blomstrende Egne liig rædsomste Ørk."

"Glad vender jeg Øjet fra Jammerens Tid
"Og skuer en Fremtid saa gylden, saa blid,
"Seer tusinde Glæder omdandse mit Fjed:
"O! lær mig at bære den salige Fred."

"Dog

"Dog den, som mig Styrke i Stormene gav,
"Vil støtte mig kjærlig med venlige Stav.
"Men — kjølig, du Beste! er Aftenens Stund,
"Du føre mig hjem fra den grønnende Lund."

Bag Skyen nu Fuldmaanen venlig fremsteeg,
Og Sløret, som gjemte Naturen, bortveeg.
Hvor glindsede Lunden og Engen saa grøn
I zittrende Maanelys sølvklar og skjøn.

I dæmrende Maanelys Hedevig gik,
Da søgte den Yngling sin Elskedes Blik,
Hun smiled' veemodig — hun smilede mild; —
Men dæmpet af Taarer var Øinenes Ild.

End eengang han forskende skuede hen,
Men ængstlig hans Blik foer tilbage igjen.
Det rødmende Aasyn — ak! Rosen forsvandt —
Han hvidt som det sneehvide Liigklæde fandt.

Det

Det koldt som en Jisregn sig over'ham gjød,
Den Nattergals Fløiten som Gravsang ham lød,
Af duftende Blomster kun Liiglugt steeg frem,
Med Zittren han førte skjøn Hedevig hjem.

Og ak! da skjøn Hedvig paa Leiet sank ned,
Da rasende Sygdom i Legemet stred.
Dybt bøied' den halvaabne Rose sin Knop,
Ei mere af straalende Purpur lyst op.

Nu Midnatten kom. Hendes Kraft den bortveeg,
Og Sygdommens Flamme fortærende steeg.
Da Morgnen med Roser bekrandset fremrandt,
De Roser paa Hedevigs Kinder forsvandt.

"Hvor pranger du Morgen! i festlige Pragt,
"Mig vinker, mig skjuler alt Dødningedragt.
"De Roser — de smykke, de pryde dig saa,
"Ak! mine i Vaaren alt falmede staae."

"O

"O Jammer! nu bliver min festlige Krands
"Til Krone paa Kisten — den frydfulde Dands
"Et Liigfølge vorder — og Gjæster og Præst
"Ved Kisten, som gjemmer mig, langsom gaae næst."

"Mit Leie som Brud — o hvor koldt og hvor smalt!
"Min Brudgom — o vee mig — bort Rædselgestalt!
"Med klapprende Knokler hist Dødningen stod;
"Af Rædsel i Aarerne størknet mit Blod."

Hun stønned' som Hinden, den Jægeren jog,
Hun zittred' som Duen, naar Høgen den slog.
En Engel da lulled' til Roe hende ind,
Og trøsted' i Drømme det ængstede Sind.

"Hvi

"Hvi klager du Søster! i Lidelsers Stund?
"Det varer hernede et Øieblik kun.
"Hist oppe er Glæde — hist oppe er Fryd;
"Hist oppe der høres ei Jammerens Lyd."

"Det smykkende Silke — den hellige Krands,
"Den gyldene Ring og den festlige Dands,
"Og Kjerligheds Fryd, som dig vinkede nys,
"Alt straaler hist oppe i skjønnere Lys."

"Hist troner henrykkende Glæde og Fred,
"Kom — yndige Søster! o kom og følg med!
"Hvi seer du tilbage? Han følger dig snart,
"Kom følg mig du Hulde! Jeg bringer ham snart."

Saa luller den Engel til Roe hende ind,
Og trøster i Drømme det ængstede Sind.
Hun slumrende glemmer den Smerte hun leed,
Hun vaagnende svømmer i saligste Fred.

"O

"O Elskte! hvi klager, hvi jamrer du saa,
"Hist Kjerligheds Løvhytter blomstrende staae!
"Dybt saarer din jamrende Klage min Sjel,
"Du følger mig snart for at dele mit Held!"

"Af tusinde eene kun valgte jeg dig —
"For Himlen og Engle forbunden med mig —
"Blid Himlen ei skiller de Elskende ad,
"Blant salig Henrykkelse mødes de glad.

"O see mig saa stivt og saa skummelt ei an!
"Du følger mig Beste! jeg gaaer kun foran.
"Ei trætte din Klage forvoven med Gud,
"Da møder du snarlig i Himlen din Brud."

"Vi mødes hist oppe. — Ak kjerlige Gud!
"Nu brister mit Øie — mit Lys slukkes ud.
"Lev vel! o du Elskte — vi mødes igjen."
Nu stod hendes Hjerte — og Livet svandt hen.

Nu

Nu Sjelen indhyllet i Blomsternes Duft,
Og baaret paa Morgenens straalende Luft,
Did ilte hvor Seierens Palmer de groe,
Hvor evige Glæder blant Palmerne boe.

Der trone Zefirer blant Blomsternes Hær,
Naturen der evig sin Foraarsdragt bær;
Der hviler man fuld af henrykkende Held
Blant dugfulde Myrther ved strømmende Væld.

Her modtog en Engel den lysklædte Sjel,
Og førte den kjerlig til rislende Væld,
Hvor Zefirers Viften — og Bækkenes Gang
Sig sagte foreente til lullende Sang.

"Guds Barn! saa smilede Engelen blid,
"Guds Barn! du dvæle her tre Timers Tid.
"Snart talløse Jubler dig vække igjen —
"Jeg gaaer for at trøste din sørgende Ven."

Den

Den Arme ved forklædte Kiste han fandt;
Fortvivlelsens Lænker den Jamrende bandt.
Ambrosisk Forfriskelse kaldte han ned
Og dysser den Arme i trøstende Fred.

Alt dæmrende Aftenens Tæppe nedgaaer.
Nu Midnatten Marken med Perler besaaer.
Skjøn Hedevig hvilte blant Lysenes Glands
Om bølgende Lokker af Myrther en Krands.

Nu Ligklokken toner. Ved Faklernes Skin
De Sørgepar svæve med langsomme Trin;
De svæve saa stille — de svæve saa tavs —
De sørgende føre Skjøn Hedvig til Gravs.

De gjemme Skjøn Hedvig i kjølige Jord,
Hvor Hvile blant tavseste Roelighed boer.
Snart Graven et grønnende Græstæppe bær;
Snart spire Fioler og Tusindskjøn der.

Hver Morgen før Solen af Havet fremskreed
Den Arme han vendte mod Graven sit Fjed;
Ned sank han paa Høien saa kraftløs, saa mat,
Snart vild — og snart tavs som den ødeste Nat.

"Hvi kommer, du Hedvig! hvi kommer du ei?
"Saa skummel — saa mørk er min eensomme Vei.
"I Guddommens Gjenskin du svæver vel hen,
"Og mindes ei mere din jamrende Ven."

"Hvem var det — hvem var det, der trøstet mig saa?
"Du snart skal til himmelske Glæder indgaae.
"Alt længe jeg vandrer blant Jammer og Harm,
"Med flammende Længsel i ængstede Barm."

"Jeg bær ei de Lænker — jeg kaster dem væk!
"Ha! alting omkring mig er Rædsel og Skræk.
"Du skuffed mig — selv jeg vil skabe mig Roe;
"Hvem hindrer det vel? — ak du skuffed mig jo!"

Af Skeden det flammende Glavind udfløi,
Da bævede sagte den græsklædte Høi.
I Straaleglands klædt stod hans Elskede der:
"Syv Dage du vente — da samlet vi er'."

Hun svandt — mellem gyldene Skyer opløst;
Han vandrede hjemad — i Barmen var Trøst.
Et glædeligt Budskab kom følgende Dag:
Hans Konge ham vinked' til Kamp og til Slag.

Det lød for den Trette som Harpernes Lyd,
Hans Hjerte det svømmed i stormende Fryd.
Til Hæren han fløi. Da den syvende Dag
Fremrødmed, da kom det til tordnende Slag.

Vildt prusted de Heste i stormende Kamp,
Høit blinkede Glavind i svovlede Damp;
Tæt sused i Luften den rullende Død,
Følt Døendes Jamren blant Slagtummel lød.

Nu ramte en Kugle det elskende Bryst.
"Velkommen — velkommen o Død! du min Trøst."
Blandt taarnende Liig, sank han døende ned;
Nu lukkes hans Øie — hans Sjel gik til Fred.

Til Saliges Hauge den ilede hen,
Der mødte skjøn Hedevig jublende den.
"Saasnart — o du Elskte! saasnart jeg dig har"
Som Timer de Maaneder henrundne var.

Hun fører til Palmernes Skygge ham hen,
Og lædsker af kjølige Kilde sin Ven;
Da svandt af hans Hjerte selv Mindet om Harm,
Han sank hende salig — saa salig i Arm.

Frem svæved nu himmelske Skarer saa froe,
Og fryded sig over de salige Toe.
De Harperne stemte til reeneste Klang,
Den himmelske Brudesang frydfuld de sang.

"Held

"Held — Held om de Trofaste! grøn er der Krands,
"Held — Held de Forklarte! blid skinner der Glands.
"Som Skjebnens Beseirer den Trofaste staaer,
"Og Døden selv intet imod ham formaaer."

"Beseiret er Kummer og Jammer og Nød!
"Beseiret den grumme fortærende Død!
"Held, Held de Forklarte! ei visner der Krands
"Og aldrig udslukkes der soelklare Glands."

J. Rehling.

Amor er farlig.

(Efter det Italienske.)

At du, o Amor! troeløs er,
Enhver, dig prøver, maa bekjende;
Men er din Svig end uden Ende,
Den blinde Hob, dig dog har kjær.

Og Trylleriets Lokkemad,
Som lover, hvad det ikke holder,
Skjøndt Kummer det din Dyrker volder,
Forført, han dog er hjerteglad.

Han Fangegarnet udspændt seer,
(Og, hvad man underligt kan kalde.)
Han ikke ønsker, ej at falde,
Deri, ja selv i Faldet leer.

Mod Lysets klare Straale hen,
Saaledes Sommerfuglen søger,
Den glemmer, Ilden ikke spøger,
At Død og Smerte vente den.

Saaledes mangen Søemand sig
Paa glatte, stille Bølge vover;
Men vogt dig! mens du roelig sover,
Et farligt Uveir truer dig.

See dette Æble! dyrebar
Er jo dets Farve; sød er Lugten;
Gridsk iler du at smage Frugten,
Men Ormen alt den stukket har.

See Skyen svæve, hvilken Pragt,
O hvilken Klarhed den omstraaler!
Dit Øje Glandsen neppe taaler,
Men skarpe Lyn i den blev lagt!

Ja Amor! med Sirenens Sang,
Du os til bundløs Afgrund drager,
Og hører, kold, paa vore Klager,
Thi grant du kjender vores Trang.

J. C. Hedegaard.

Sang til Venskab.

Helliget Frue Ingeborg,

den 15 Februar 1801.

O du, som steg fra Himlen ned
At skabe Trøst for ængstet Hjerte,
I Mørke Lys, i Vaande Fred,
Og Lægedom for hver en Smerte;
Dig, ædle Venskab, hylde vi,
Og Sangen jubler dig til Ære.
Held den, der øm og brødefri
Kan Vej af dig til Glæde lære!

Chor

Chor.

Dig, ædle Venskab, hylde vi
Og Sangen jubler dig til Ære.
Held den, der øm og brødefri
Kan Vej af dig til Glæde lære!

Med vise Raad og kjerlig Hu
For Stovets Børn du Held bereder.
Med Uskylds Roser smykker du
Den Bane, som til Maalet leder.
Dit Ynde adler hver en Lyst,
Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
Og ved dit hulde Moderbryst
Du Glæden dobbelt Velsmag giver.

Chor.

Dit Ynde adler hver en Lyst,
Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
Og ved dit hulde Moderbryst
Du Glæden dobbelt Velsmag giver.

I Kredsen, hvor din Trone staaer,
Der glemmes Jordens Sorg og Møje,
Der dulme Hjertets skjulte Saar,
Og Blidhed lyser af hvert Øje.
Ja, Glædens Ild og Glædens Kraft
Dit Smiil i hver en Barm indgyder,
Og dobbelt sød er Druens Saft,
Naar os din milde Haand den byder.

Chor.

Ja, Glædens Ild og Glædens Kraft
Dit Smiil, o Venskab, os indgyder.
Og dobbelt sød er Druens Saft,
Thi os din milde Haand den byder.

Her troner du med Velbehag,
O Venskab, Himlens skjønne Datter!
Vor Fest er dig en Højtidsdag,
Din Lovsang er vor Spøg og Latter. —

Hist sidder hun, den bolde Viv,
Som dig i alt dit Ynde ligner.
Du hende Held og Glæde giv!
Da hele Kredsen dig velsigner.

Chor.

Hist sidder hun, den bolde Viv,
Som dig i alt dit Ynde ligner.
Du hende Held og Glæde giv!
Da hele Kredsen dig velsigner.

V. K. Hjort.

Valget.

En Fortælling.

Skjøndt Ungdoms Vaar paa Kinden smiilte,
Dog Herkules bekymret var.
Paa Panden Alvors Skyer hviilte,
Hans Aasyn Sorgens Furer bar;
Thi som den høje Ceder bøver,
Og raver hid og did, naar vred
En grum, midnatlig Storm sig høver
Og bøjer den mod Jorden ned.

Saa

Saa ravede hans Tanker blinde
I Tvivlens mørke Irgang om,
Uvisse, hvor de skulde finde
Lykksalighedens Helligdom.
Engang i Nat af tætte Bøge
Han laae; hans tankefulde Sjæl
Uroelig granskede' for at søge
En sikker Vei til varigt Held.

Mørk Eftertid sig for hans Øje
Udbredte lig et Ocean.
Da steeg hans Stemme til det Høje,
Om Jovis Bistand raabte han.
Zeus sine Straaleblikke vendte
Mod Støvets kummerfulde Søn;
De om sig Liv og Fryd nedsendte.
Naturen smilte dobbelt skjøn.

Han bød og til ham tre Gudinder
Ud fra Olympens Haller kom,
Hun som med Elskovs Myrter vinder
Lykfalig Ynglings Tinding om,
Og hun, som Begret venlig giver
Til Guderne ved festligt Lag,
Og hun, hvis Viisdom blidt opliver
Vor Banes Vaar- og Vinterdag.

"Hist," sagde han, "en Yngling hviler
"Han forsker med Uroelighed,
"Hvor Glæden tryg og varig smiler.
"I svæve kjerligt til ham ned!
"Alt nok blandt Tvivl han irret haver.
"Med venlig Kappen byde I
"Ham vælge mellem Eders Gaver
"Og vandre Glædens Rosenstie."

Paa

Paa gyldne Skyer de nedsvæved'
Til Bøgelundens dunkle Skjød,
Og froe hver Lundens Sanger hæved'
Sin Røst og dem velkomne bød,
Og Midagsstraaler gjennemlued'
Med vældig Glands dens Inderste.
Forundret Herkules dem skued',
De vennehulde, skjønne Tre.

Af Glands liig Maanens Sølv omskimret
Ham Pallas først imøde gik.
En Stjernekrands om Issen glimred',
Liig Solen straalte hendes Blik;
Liig Morgenrøden hendes Kinder.
I høire Haand en Krands hun bar,
Som ved de milde Huldgudinder
Af Iris's Straaler flettet var.

"Saa

Saa talte hun: "Adlyd min Stemme,
"Og du skal vorde stor og viis,
"Og glad dit Øre skal fornemme
"Beundringsfulde Skarers Priis.
"Gaae kjæk den tunge Vej til Ære,
"Skjøndt Torne saare skal din Fod,
"Og denne Krands du da skal bære
Til Løn for klippefaste Mod.

Nu frem den huldе Venus træder
Som blomsterkrandste Foraar skjøn,
Og riig som det paa Saligheder
Og god som det mod Støvets Søn.
Om hende Liliedufter svæved',
Hun aabned' spæde Rosenmund,
Sølvklare Stemmes Toner bæved'
Liig Harpers Klang, saa talte hun:

"Kom jeg skal dig til Glæder lede,
"Som veje meer end flygtig Roes!
"Hvo malte vel den Ynglings Glæde,
"Som af sin Elskes Arm omsnoes?
"Af Ømheds Ild hans Hjerte luer,
"Hver Følelse er skjøn og blid,
"I hver han froe en Broder skuer,
"At glæde Alle er hans Jid."

Nu frem den milde Hebe triner,
Let som bevinget Vestenvind,
Med Munterhed i lyse Miner
Og Venskabs Smiil paa huldе Kind.
Hun holdt et Beger, Roser kronte
Og Guders Nektar perled i,
Og sagde med en Røst, der tonte
Som Jubelchores Harmonie:

"Min

"Min Nektar, Yngling, du modtage,
"Og du skal vorde lykkelig.
"Nyd den, og du hver Fryd skal smage,
"Som Dødelige ønske sig.
"Belee da med høimodigt Hjerte
"Navnkundighedens komme Lyd!
"Glem ved mit Beger Elskovs Smerte
"Og inddrik meer end Elskovs Fryd."

Urolige sig nu hans Tanker
Omvælted', vilde Bølger lig,
Naar gjennem sønderbrudte Skranker
Med voldsom Fart de styrte sig.
Nu slog for Elskovs Fryd hans Hjerte,
Nu steeg det ved Athenes Bud,
Og nu det Hebes Drik begjerte;
Tilsidst han brød saaledes ud:

"Hvis Støvet ej Athene lyder,
"Men følger blindt sin vilde Lyst,
"I Hebes Beger Døden flyder
"Og lurer ved Cytheres Bryst.
"Men den, som flyer Cytheres Kjeder
"Og Glædens blide Vennelag,
"Ved Vildheds barske, mørke Sæder
"Forbittrer sig hver Livets Dag."

"Athenes Fakkel derfor lede
"Paa Livets mørke Vej mit Trin;
"Men Viin og Sang og Venskab glæde
"I Hvilens søde Stund mit Sind,
"Og sine Blomsterkjeder binde
"Mig smilende Cythere med!
"Da Livet roligt skal bortrinde
"Som Bækken mellem Blomsterbeed.

O. Horrebow.

Anna

Annalil.

Ved Havet skjøn Annalil ene sad
Og kasted' i Bølgerne mangt et Blad —
"Saa al min Glæde og Gammen bortflød,
O gid jeg hviled' i Jordens Skjød!"

Fra signede Reede en Nattergal
Omtklukkende, tryllede Skov og Dal —
"Min Reede var ved min Kjæreftes Bryst,
Der lød til Himlen min fromme Røst.

Han over det troeløse Nordhav drog
Og vendte tilbage i hastigt Tog,
Alt saae han Fædrenes taagede Land,
Men ak! han satte ei Fod paa Strand."

Og

Og medens hun klager, en Planke kom
Paa hoppende Dønninger skvulpet om.
Den Møe ved Planken en Æske af Blik
Med Angst og Anelse skue sik.

I Æsken laae Brudgommens Testament,
Der læstes det tegnet paa Pergament:
"Bliv, søde Annalil, Elskeren troe,
Endskiøndt i Himlen han har sin Boe."

Og Annalils Barm blev saa øm og trang,
Og Beltet af aandeløs Angest sprang:
"Gud staae mig arme Forladte dog bi
Og ende Nøden jeg qvæles i!"

Og fredløs hun iler fra Havets Bred
Til vanlige Have med bange Fjed:
Med hældet Hoved de Blomster der stod
Og døde under den Grummes Fod.

Med stridende Tanker, bestormet Sind
Hun styrter i flettede Løvsal ind:
Et Vindstød kaster for Annalils Fied
De sorrigfulde Jasminer ned.

I Fredens og Andagtens tause Løn
Fortvivlet hun kaster sig ned til Bøn:
Men Helgenbilledet bliver saa sort
Og støder Bønnen i Vrede bort.

En Tanke i Annalils Siel blir stor:
Som Brud hun sig pryder med festlig Giord,
En Krands af Tidsler i flagrende Haar,
Til Havets vinkende Bred hun gaaer.

Hun iler med Brudens de lette Fied
Og møder ung Thora ved Borgeleed:
Med Haandtryk stønner hun neppe: Farvel!
Hiin: Herren spare din arme Siel!

Og Solen i Bølgerne brat nedgaaer
Mens blodrød paa Himmelen Maanen staaer
Og Aftendamp som et Sørgeflor
Udfoldes over den tause Jord.

Paa Stranden sidder Annalil ene staaer,
Hun tager sin Krands af det løse Haar,
Af Fingern Ringen som Elskeren gav
Og kaster alt i det grusomme Hav.

"I Himlen, i Himlen min Brudgom boer,
Farvel da for evig, o Sol og o Jord!"
Saa lød det rundt — i det favnende Hav
Hun fandt sin Brudeseng, fandt sin Grav.

Schack Staffeldt.

Mono-

Monolog *).

Et Bæger, som en nordisk Broder skar,
og alt et Sækel overlevet har,
jeg bærer frem, og fylder, for at byde
en Glædesskaal, som glade Venner nyde.
Et hundred Aar vi slutte, Haand i Haand,
omvundne blidt af Venskabs Rosenbaand:
et hundred Aar vi nu imøde træde,
for og i det at dele Sorg og Glæde.
Naar Børnebørn engang dets Grændse naae,
paa vore Grave Rosmariner staae;

men

*) Een af de Vennekredse i Kiøbenhavn, i hvis Yndest jeg satte min største Hæder, pleiede altid at fornøie sig sammen paa den sidste Aften i Aaret, og ikke at skilles ad, førend man kunde ønske hinanden et glædeligt Nytaar. Da dette hulde Selskab sidste Nytaarsaften var samlet, rakte Husmoderen Gjæsterne Vinen i et norsk udskaaret Træbæger, der, efter Arbeidet at dømme, i det mindste maatte være fra det syttende Aarhundrede. Hun fremsagde derved ovenstaaende Monolog, hvorpaa Selskabet istemte den derefter følgende Sang.

Haste.

men før skal Venskabs Dyrkelse forsvinde,
før Børneborn ej signe skal vort Minde.
Da sige de: "De fordum leved' froe;
"thi de var' Venskabs huldе Guddom troe:
"o! maatte vi, som de, vor Vei henile,
"da skal vi sødt, som de, i Jorden hvile."
Ja, Venner, saligt det, at elske, er,
og tifold saligt det, at være kjær:
ej Venskab denne kjære Kreds forlade!
Da vexler Dag og Aar — og vi — er' glade.

* * *

Afskedssang til det attende Aarhundrede.

Som Øjeblikket flygtigt svinder,
saa svinde brat et hundred Aar,
naar Tiden vinker, Glasset rinder —
et Sækel og et Nu forgaaer:
lykkalig Hver, som Livets Nu
med roligt Hjerte kom ihu!

Vor

Vor Baad paa Skjebnens Bø'ge vipper
fra Skjær til Skjær, fra Strand til Strand;
i Havn omsider Baaden slipper
ved Kysten af — de Dødes Land:
lykfalig Hver, som uden Nag
ved Livets Bolverk stryger Flag!

O! Venner, vi, som Livets Møje,
som Livets Glæder, sammen nød',
et Sækel segner for vort Øje,
et nyt opstaaer af Tidens Skjød;
vi signe det, som segner ned
i Svælget af en Evighed.

Og frejdigt mod det nye vi træde
med stille Haab, og Dyden troe:
det see os takke Gud for Glæde,
og bære Sorg med Kraft og Ro!
O! han, der styrer Tid og Aar,
i ham et Faderhjerte slaaer.

Nu,

Nu, Venner, til de sundne Dage
et Glædens Bæger offre vi;
med Velkomst vi de nye modtage:
for dem der atter skjenkes i.
Saa gaae vi froe, med Sjelefred,
ved Vennehaand mod Evighed!

Haste.

Til

Til en ædel Brud

i hendes Broders Navn.

At være skjøn og snild og lærd:
Kan aabne Vej til slibrig Hæder,
Men Sjelegodhed giver Værd
Og Uskyld skaber ene Glæder.
Alt her et Glimt af Himlens Fryd
Er sikker Løn for ædel Dyd.

Det føler du med skjønsom Sjel,
Du huldе Søster, gode Pige!
Til ham, der skaber Jordens Held,
I Dag din Tak og Glæde stige.
Hans Faderhaand saa viselig
Har ledet og velsignet dig.

Du

Du var i Huuslighedens Skjød
Din Faders Lyst, din Moders Glæde,
Kun Dydens Vej, som de dig bød,
Vi saae dig munter at betræde,
Det skjønne Maal for al din Id
Var Kundskab, Ukyld, huuslig Flid.

O! derfor Kjerlighedens Gud
Belønner nu dit ømme Hjerte;
En ædel Yngling her, som Brud,
Du rakte Haanden, han begjerte.
Selv Himlen saae med Velbehag
Det Baand, du knyttede i Dag.

Med Dydens Mod og Elskovs Ild
Du vil din Ægtefærd begynde,
Og over al din Idræt mild
Udbrede Qvindeblidheds Ynde,
Og søge Lønnen god og from
I Hymens lyse Helligdom.

Der skal du ogsaa finde den,
Og Kjerlighedens Glædesstrømme,
Omfavnet af din Ægteven,
Med fro og skyldfri Sjel udtømme,
Et Glimt af Himlens høje Fryd
Er sikker Løn for huuslig Dyd.

Nyd da i Hymens Rosenbaand
Lykfalighedens rige Fylde!
Dig vil din Karl med skjønsom Aand
Sit Held, sin Fryd, sin Himmel skylde
Vor hele Kreds tiljubler dig:
Lev med din Elskte lykkelig!

V. K. Hjort.

Venskab, Lykke og Sundhed.

Helliget Frue * * * * * * *

den 1 Marts 1801.

Ubemærket svinde mine Dage,
Ubemærket som mit Harpeslag —
Glemt jeg er som Qvad fra Oldtids Dage,
Glemt som Kummers Søn i Glædens Lag.
Dog — ei du den unge Digter glemte,
Ofte jeg din Blidheds Gjenskin nød,
Derfor takfuld jeg min Harpe stemte —
Ene den for Dyd og Venskab lød.

Trende

Trende Genier til Jordens Egne
Blidelig steeg' ned fra Lysets Hjem,
Her de Hulde findes allevegne,
Alle forstaae ei at søge dem.
Lillier spire, hvor de Hulde træde,
Vaarens Døttre krandse deres Fjed;
I der' Følge vandre Syldfrie Glæde
Venlig Roe og stille Sjelefred.

Venskab — denne Guddom fra det Høie
Denne Jordens blide Salighed,
Som med Ætherglands i kjerligt Øie
Lokker himmelsk Fred i Barmen ned,
Som vor ofte tunge Vandring letter,
Som aftørrer Taaren paa vor Kind,
Som i Skjebnens Tornekrone fletter
Kjerligt sine blide Roser ind.

Lykke — ei hvad Mængden kalder Lykke —
Ikke Vælde, Rigdom, borget Glands,
Ikke gylden Glimmer, Fyrste-Smykke,
Ikke Orientens Perlekrands;
Nei! den sande Lykke, som fremstrømmer
Blid, af Dyds og Viisdoms rene Væld.
Denne Lykke, der kun ene tømmer
Og forklarer Livets lyse Held.

Sundhed — denne Himlens skjønne Gave,
Denne Dyds og Ordens blide Løn,
Denne favre Blomst af Edens Have,
Maadeligheds feire — raske Søn,
Som den unge Løve den fremstiger,
Hver en ufordærvet Ædlings Ven,
Sygdoms Bleeghed for dens Aande viger
Fryd og Glæde villig følge den.

Disse

Disse Genier din Tinding krandse
Rundt om dig de skabe Fryd og Fred;
Venskab, Lykke, Sundhed blid omdandse
Hulde Qvinde! dig med lette Fjed;
Kjerlig som den glade Moder smiler
Ned til elsket Yndling ved sin Barm,
Saa til dig de smile, naar du hviler
Tryg som hiin i deres ømme Arm.

Skjøn som Solen, naar den venlig hæver
Sig af Havets Purpur, — lys og varm;
Let som Zefir, naar den kjerlig svæver
Over nysudsprungne Rosers Barm;
Yndig som Naturen, naar den træder
Rødmende som Brud af Vaarens Favn;
Saa dit Liv hensvinde — fuldt af Glæder
Fuldt af Fryd ved Moder-Daad og Navn.

Dog — af Sangens Tryllerie omgivet —
Fra Erfarings brede Vei jeg gleed;
Spaaede idel Høifryd gjennem Livet,
Spaaede Fred, liig Barndoms gyldne Fred,
Ak! og kunde gandske — gandske glemme
Modgangs høie Værd for Støvets Søn;
Mellem Modgang toner Dydens Stemme
Dobbelt overtalende og skjøn.

Derfor han, som viis og kjerlig leder
Os mod fælleds Maal paa Banen frem,
Ofte Kummers mørke Hære spreder
Over svundne Glæders lyse Hjem.
Ofte Sorg omleire vore Dage,
Ofte Nat indhyller vore Fjed,
Frydesang blier ofte dæmpet Klage
Skjebnens Kalk tidt fuld af Bitterhed.

Da sin lyse Fakkel Visdom tænder
Og mod Dydens Tempel svinger den,
Venskab os sin huldе Engel sender
Blid den fører os ad Veien hen.
Selvbevidstheds rene høie Glæde
Seirende bevinger Livets Harm,
Ædlere vi ud af Kampen træde,
Tryg bag Dydens Seiervandte Arm.

J. Rehling.

Lyksaligheds Tempel.

Lyksalighed, den Guddom, vi tilbede,
Vi søge til vi naae den skumle Grav.
Vi efter ham i Jordens Afgrund lede,
Vi efterjage ham paa troeløst Hav.
Lær, hvor han boer; mig Amor har engang
det lært og stemmer huld min Harpes Klang.

Fra lyse Øst den første Morgenrøde,
Af Jubelchore hilst, til Jorden steeg,
Med Blikke, som hver Skabning Liv indgjøde
Og for hvis Glands chaotisk Nat bortveeg.
Da bød den milde Zeus Lyksalighed
At ile til den unge Klode ned.

En Amor lig, paa spæde Rosenvinger,
Han med harmonisk Flugt til Jorden drog.
Han kom herned, den Glædens huldе Bringer;
Med Vennesmiil Naturen ham modtog,
Og høit fra Bjerg til Bjerg, fra Skov til Skov,
Den hele Klode tonte af hans Lov.

Hen til hver Egn, hvor Flora Dalen krandste,
Najader svømmed' i chrystalne Aa,
Blandt Ranker epheukronte Bakkus dandste,
I tætte Grenes Lye Pomona laae,
Til hvert Naturens Yndlingssted han kom,
Men ei han fandt en værdig Helligdom.

"Til straalende Olymp jeg flygter atter,
"Til Gratiers og Musers blide Hjem."
Saa talte han, men see, nu Jordens Datter
Af Myrtebuske trinte venlig frem,
Og tryllende hun bandt hans lette Fjed;
I jublende Beundring sank han ned.

Den

Den Ynde, hvormed han saae hende trine
Hen over Græsset i Karitedands;
Den Godhed, som fremstraalte af hver Mine;
Det lyse, himmelblide Øjes Glands;
Det hulde Læbepar, der aabned sig
Med Vellyd, Elskovs Harmonier liig.

De Roser, som paa hendes Kinder smiilte;
Det cederranke Legems Liliestjer;
De Arme, i hvis Favn Amorer hviilte
Og evig unge Glæders muntre Hær,
'Henrev hans Aand og froe han sagde: "Nei,
'Til Guders Vaaning jeg bortflygter ei."

Paa hendes blide Ynder nu hans Øje
Med Glædens Blik omirrede igjen.
Da dvælte det paa Barmens Tvillinghøje
Med Ømheds Smile dvælte det paa den.
Den bæved, Havets Sølverflade liig,
Naar Maanen i dets Bølger speiler sig.

Af

Af Kjerlighed og Fryd den yndigt bæved;
Et følsomt Hjertes skjønne Tolk var den.
Og muntre Elskovsguder den omsvæved
Og vinked ham til Elskovs Trone hen.
Fortryllet fløi han did og hvilte der
Og raabte: Hulde Barm, mit Tempel vær!

O. Horrebow.

Til

Til en Moder.

Ømme Moder, gid mit Hjerte
Mægted' at fortolke sig!
Dig at elske Hjertet lærte,
Ikke at besynge dig.

Tak for hver en Nat du tøved'
Søvnløs ved den Spædes Blund!
Tak for hver en Dag du øved'
Barnets Fjed paa slibrig Grund!

Tak for hver et Raad du stilled'
Hen ved Siden af min Lyst!
Tak for hvert et Dydens Billed'
Du afmaled' i mit Bryst!

Tak for hver en tidlig Kummer!
For hvert sagtnet Hjerteslag!
Tak for hver en roelig Slummer
Og for hver en skyldfrie Dag!

Al den Ømhed som du nærte
For den Spæde i dit Bryst,
Vorde nu i Mandens Hjerte
Lønnede, din Alders Trøst!

Ved min Kraft din Livets Lue
Næres i dens kolde Hjem:
Ved mit Blik du Fjernen skue,
Ved mit Fjed du skride frem.

Og naar seent den store Fremmed
Ak! udflytter af sit Leer
Og i Engles Kreds indlemmet,
Seirende tilbageseer:

Ved din Grav, som ved min Vugge
Du før sad, jeg sidde skal
Og med Taarer den bedugge,
Troe i Søvnens fromme Kald.

Schack Staffeldt.

I en ung Piges Stambog.

En Irregang imellem Fryd og Kummer,
og, hvor den ender sig, en stille Slummer
er Billed paa det Liv os Himlen gav:
med Jubel gaae vi snart, og snart med Klage,
og naar vor sidste Stund er lagt tilbage,
vort Øje standser ved — en Grav.

Naar fejrest Ungdom mellem Roser træder,
borthvisle Snoge tit dens skyldfrie Glæder,
og Braadden smerter efter Rosens Død;
naar stadig Manddom jevnt blandt Klipper triner,
bevæbner Uskyld den mod Martyrpiner:
o! dens Erindring er saa sød.

Og

Og, hvor vi gaae, et Fader-Øje vaager,
dets huldе Smiil bortspreder Nattens Taager;
det Fader-Øje vogter Sines Fjed:
thi gaae vi kjekt! Er' Livets Stier trange,
dog Roser smykke Vejens Irregange,
og, naar den endes, — vinker Fred.

Lad Mørke paa Din Fremtids Himmel svæve!
Ej vakkle Dine Skridt, Din Aand ej bæve!
Guds Fader-Øje vogter Dine Fjed:
Lykſalighed af Dydens Kilde flyder;
den ſvinder ej, naar Dødningklokken lyder,
og, naar den lyder, — vinker Fred.

Haſte.

Ode

Ode

i et Tordenveir.

Hist kommer han, Alherren kommer,
Men hylt i Mulm og frygtelig,
Som om han, en retfærdig Dommer,
Mod Støvets Sønner rusted' sig.
Hans Pandtser Ild, hans Stemme Torden,
Hans Glavind Dødens Lynild er.
Og see, i Skyers Nat han Jorden
Alt svæver meer og mere nær.

Han

Han kommer, Jordens Grundvold bæver
Og Fjelde bøje deres Top,
Og, for at hilse Herren, hæver
Sig stolte Hav af Dybet op.
De vilde Dyr til skumle Huler
Henflye med angestbevinget Fjed.
Hver Dødelig sit Aasyn skjuler,
For svag at see Guds Herlighed.

Hør Stormen om din Isse hviner,
Vidt aabner sig midnatlig Skye
Med Brag lig styrtende Ruiner
Af Verdner. Hvor vil du henflye?
I Himlen du et Ildhav skuer,
Dets Glands fra Fjeldet møder dig,
Og lig et Ocean af Luer
Oprørte Hav fremvælter sig.

Dog; for Alherrens Glands ei bæver,
O Støvets Børn; mod Eder han
Hiint røde Lynildssværd ei hæver,
Som flammer over Hav og Land.
Han Sygers grumme Hær betvinger:
De flye for Glimtet af hans Sværd.
See, Pesten flyer paa Stormens Vinger
Foran; hans Aande Gravdamp er.

Hans Blik er Ild, hans Lokker sorte
Som Nat, hans Jil som Lynets snar.
Til Skyggerigets stærke Porte
I høire Haand han Nøglen har.
Hans Fryd er det at skjule Jorden,
Saavidt dens Grændser naae, med Liig.
Men see, han flyer for Herrens Torden,
Og Støvets Sønner glæde sig.

Saa dækker Mørke tit den Fader,
Som vejer vore Skjebner af,
Men endog da han ei aflader
At elske dem, han Livet gav.
Kun for en Fiende at bekæmpe,
Langt meer end Pesten frygtelig,
Kun for den frække Last at dæmpe
Med Nødsler han omgjærder sig.

Saa let i Gladens Skjød vi glemme
Vor Pligt og Evighed og Gud
Og følge blinde Lysters Stemme
Og trodse Dydens milde Bud.
Han luttrer os i Modgangs Lue
Og mere reen og skjøn af den
Vor Sjæl fremgaaer, og da vi skue,
At ogsaa her var Gud vor Ven.

Den Gud, som Tordners Nat udbreder
Paa Himlen og som troefast Ven
Igjennem Vanhælds Mulm os leder
Til Evighedens Glæder hen,
Vi takke da som kjerlig Fader,
Selv naar os Modgangs Lynild traf.
O, aldrig, aldrig han afslader
At elske dem, han Livet gav.

O. Horrebow.

Ved Majorinde v. Lassons Grav.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
og en Stund nedlægger her din Stav,
sig, ifald du seer, en Ædel græder:
"Græd ej her ved denne Grav!"

Hun, der her er viet ind til Hvile,
ene ved Oplösnings Haab var fro:
hendes Barm var fuld af Smerters Pile;
hendes Søvn er idel Ro.

Om end Sundheds Engel dig omarmer;
om end Lykkens Guddom signer dig;
om end Venskabs Himmel-Ild dig varmer,
er du ganske lykkelig: —

O!

O! dog ofte skal dit Hjerte bløde
ved et dydigt Broderhjertes Qval,
og du sukker: "Salig den, som døde!
"Fred indhegner Dødens Dal."

Hvad er Sundheds Tryllе-Melodier,
hvad er Lykkens Guld og Titel-Tant,
hvad er Venskabs bedste Drømmerier
mod et Nu, hvor Alt er — sandt?

Men, om Slangegift dit Hjerte nager,
men, om Død dit halve Væsen slog,
om dit Aandedræt var idel Plager,
og om Sot din Frihed tog:

Vilde du ej gjerne, hvis du kunde,
hvis du burde, hastigt vandre frem?
Vilde ej dit hele Væsen stunde
mod sit Strøvs det stille Hjem.

Og naar Liv af Dødens Urne stiger,
og naar Lys til Mørkets Hule leer,
naar hver Kummer langt fra Graven viger,
burde vi da græde meer?

Hvorfor kaste vi saa mørke Blikke
til det Maal, vor Vei begrændses ved?
Ak! fordi vor Aand begriber ikke
Himles hele Salighed.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
og en Stund nedlægger her din Stav,
sig, ifald du seer, en Ædel græder:
"Græd ei her ved denne Grav!"

Haste.

Til

Kammerherinde Kardorff,

den 26 October 1801.

Kun flygtig er Jordklodens smilende Fryd,
Som Skygger bortsvæve dens Glæder,
De svinde som Strængenes bævende Lyd,
Som Sneen naar Vaaren fremtræder,
Som Veien hvor furende Kjølen fremfoer,
Knap levnes et Spor.

Men Dyden er evig, uvisnelig, skjøn,
Dens Glæder er' blide og høie,
Dens Krands er Retskaffenheds straalende Løn,
Den tørrer det grædende Øie;
Den hæver i Modgangens Midnat vort Mod
Og styrker vor Fod.

Den

Den lindrer hver Smerte, den letter hver Harm,
Den Trøst mod hver Kummer bereder;
den fremtryller Fred i den ængstede Barm,
Den skaber de blivende Glæder;
Thi, Held dig, du Blide! dens hellige Lyst
Opvarmer dit Bryst.

O derfor vil Glæde! o derfor vil Fred!
Fra Himmelen til dig nedstige;
Og Held vil fremspire om blomsterstrøet Fjed,
Og Kummerens Hære vil vige *).
Til sildig! du eengang med sølvhvide Haar
Til Hvile nedgaaer.

J. Rehling.

*) En ædel, fortreffelig Mands langvarige Sygdom — en elsket, haabefuld Ynglings tunge, haarde Lidelser havde i lang Tid kastet en Skygge hen over det sieldne huuslige Eden, som gienstidig, urokkelig Agtelse, som om ægteskabelig Kierlighed havde grundfæstet trindt om et Par af Jordklodens ædleste, herligste Mennesker. J. R.

Lille

Lille Vilhelm til sin Moder.

den 26 October 1801.

(efter en langvarig Sygdom.)

O Moder! fra min unge Læbe
Min Fryd i Dag skal høve sig,
Og fuld af Tak min Sang skal stræbe
Fra Gud at kalde ned til dig
Hver Jordens Fryd — og hver dens Fred
Til Løn for hvad dit Hjerte leed:

Til Løn for ald din Sorg, din Kummer,
Til Løn for sjelden Moder-Daad,
For vaagne Nætter, afbrudt Slummer,
For Moder-Hiets bange Graad,
Til Løn for hvert et modigt Fjed,
Til Løn for navnløs Kjerlighed.

Ved hver en Fryd, som Gud vil skjænke
I Dødeliges Egne mig,
Jeg Moder! vil din Ømhed tænke,
Og takke Gud, og signe dig;
Thi — alt min lille Vandringsstav
Var — uden dig — lagt ved min Grav.

Naar sund jeg voxer frem til Glæde,
Omt ledet af din milde Haand,
Paa Dydens Vei jeg froe skal træde,
Besjælet Moder! af din Aand;
Min Vandel vorde skal din Løn
Og du skal frydes ved din Søn.

Naar Ilden slukkes i dit Øie,
Og naar din Fod den vorder træt,
Da skal jeg lindre hver din Møie,
Og hver din Byrde gjøre let.
I Livets sidste, svage Høst
Du hvile trygt ved sønligt Bryst.

J. Rehling.

Mor-

Morgenen.

(Efter Rosegarten.)

Vær mig hilset Yngling! over Skabningen du
Med gjenlydende Flugt svæver frydfuld og stolt;
Din Kind, o! hvor gløder den
I Daggudens straalende Guld.

Dit guldlokkede Haar — din Saffran-Kaabe —
o see!
Den bølger høit mod den stigende Morgenvind,
Der afblader de Roser,
Der krandse din lyse Tinding.

Dig Herlige! dig hilser den vaagnende Jord,
Dig den speilklare Søe — dig den lysgrønne
Skov,
Dig de soelklare Høie,
Dig den perlebesaate Eng.

For

For dig — straalende Helt! jubler mit Harpeslag,
Varmt elsker jeg dig — kalder ei dit sagte Kys
Mig af dødlige Slummer
Frem til Livets Henrykkelser.

Din Ungdom visner aldrig — min visner saa snart —
Snart synker jeg — ak om kort Tid da søger du
Mig forgiæves i Marken,
Kalder omsonst den Slumrende.

Dybt i Støv er min Søvn — lavt mit grønnende Huus.
Hulde! dug Taarer derpaa og rødme det blidt,
Til din himmelske Broder
Mig vækker til tryllende Fryd.

J. Rehling.

Sel-

Selskabs-Sang.

Bort med Harm og sorgfuldt Mod!
Glædens Engel blid os vinker;
Sorgs Bevinger — Drueblod
I det fulde Bæger blinker.
I vort Bæger venligt blinker
Kummers Fiende — Drueblod:
Glæden smt hver Ædling vinker,
I hver Barm er Kraft og Mod.

Glemt er Jordens Sorg og Qval,
Glemt er hver dens bange Smerte;
Af den skummende Pokal
Strømmer Fryd udi vort Hjerte.
Fryd nedstrømmer i vort Hjerte
Af den skummende Pokal;
Heri druknes Jordens Smerte
Hver dens Sorg — og hver dens Qval.

Gladere end Fyrster — her
Under Fryd vort Glas vi tømme;
Fyrstens Glæde ofte er
Ikkun tomme, golde Drømme.
Ofte idel tomme Drømme
Fyrstens Glæde ikkun er,
Froe vort Bæger vi udtømme
Mellem Fryd og Friehed her.

Leve Friehed, Fryd og Fred!
Herligt blomstre de i Norden;
Leve Friehed, Fryd og Fred!
Snart de blomstre rundt om Jorden!
Maatte snarlig rundt om Jorden!
Blomstre Friehed, Fryd og Fred!
Som de blomstre her i Norden
Tryg' ved Borger-Enighed.

i Oct. 1800.

J. Rehling.

Den

Den lykkelige Tjenestepige.

En Sang.

En fattig Pige er jeg kun,
Men naadig Frøken ei misunder.
Utrættet Virken gjør mig sund,
At kjede mig har jeg ei Stunder.

Fra Fest til Fest jeg sværmer ei,
Men sparsom Glæde mere fryder,
Og O! jeg veed, fortjent har jeg
Ved nyttig Flid den Lyst jeg nyder.

See friſk min Kind liig Roſen er
Og klart mit muntre Øje funkler.
Carminens Glands, Juvelers Skjær
Ukunſtlet Ynde ei fordunkler.

Ei vælges efter Rang og Stand
Til mig paatvungen Ægteherre.
Mit Hjerte vælger ſelv den Mand,
Som ſkal mit Livs Ledſager være.

Vær naadig Froken, hvo ſom vil!
Jeg efter hendes Kaar ei higer.
Hvad blev vel alle Naader til
Ifald de havde ei os Piger.

O. Horrebow.

Til

en fem og tyve aarig Vens

halvtredsindstyvende Fødselsdag.

Halvtredsindstyve Aar som nu!
Skal alle Venners Ønske være.
O det er kun en Mand, som Du,
Hvem mange Aar at ønske ere.
Ved stiftet Gavn, hver Dag, hvert Aar
Fornyet Held og Hæder spaaer.

I Vennekreds din Ungdom randt,
Du Siælen var i deres Kiæde:
Der mangen Værd og Dyder fandt,
I det han søgte Spøg og Glæde.
Dig signer mangen fiern og nær
For det, ham Venskab var, og er.

Din

Din Manddom Fædrelandets er;
Det elſker Du, ſom Dine Venner,
Thi det Dig og, ſom vi, har kiær.
Held Borgeren, ſom det fortiener!
Og Held den Mand, hvem Borgerværd
Til Borgerlykke Adkomſt er!

Ei løntes end Dit Værd, Din Dyd,
Nød Du end ei en større Lykke;
En Ægtemands og Faders Fryd
Er alle Glæders Kongeſmykke.
Og den, ſom alle Dyders Løn,
Dig blomſtrer daglig dobbelt ſkiøn.

Thi, Ven! med Glæde ſkue Du
Mod længſte Rad af Fremtids Dage!
Til ſildigſt Alder vil, ſom nu,
Dig Dine Dyders Løn ledſage.
End mange Gange høre Du:
Halvtredſindstyve Aar ſom nu!

K. L. Rahbek.

Den Forførte.

Før dryppер ei Dug fra Himlen ned,
Før jeg holder op at græde!
Som Løvet for Høstvindens susende Puſt,
Saa svandt min Lykke og Glæde.

I Mørnes Rad jeg stod saa rank,
De Svende mig saae og brændte:
Men bort fra dem alle med kneisende Hu
Mit stolte Hjerte jeg vendte.

En Fremmed som Gjæst til denne Egn
Nediled' fra hine Høie:
Hans Gang var saa herlig, hans Lokke saa mørk,
Saa lyst hans glimrende Øie.

I Dandsen han mig, jeg ham kun saae,
Han tryllede med slebne Sæder.
Om Natten ved Døren til Citherens Lyd
En Sang han lokkende qvæder.

O du blant Møer
Den eeneste Skjønne,
Klingling — ling — ling —
Min Elskov du lønne,
Hvis ei, jeg døer!
Klingling — ling — ling —
Hvis ei, jeg døer.
Klingling — ling — ling —

Luk op! Luk op!
Hør Brændingen bruse!
Hør Natvinden suse
I Lindens Top!

Dit Øie kun
En Straale nedsende,
Og Natten skal brænde
Som Middagsstund.

Oplad din Røst
Og Uveiret smiler,
Og Havet sødt hviler
Ved Jordens Bryst.

Luk op i Hast!
Jeg zittrer, jeg gyser,
Og Haanden den fryser
Ved Cithern fast.

Din Dør opluk,
Hvis ikke, du Grumme,
Jeg her skal forstumme
I sidste Suk!

Den Dunn blev saa haard, den Seng saa trang,
Jeg monne ei Lise finde;
Jeg springer i natlige Klædebon op
Og Sangern, væ mig! er inde.

Han var saa beskeden, øm og huld,
Jeg monne ei tage Vare;
Han dristig afbrækkede Liljen og snart
For stedse saae jeg ham fare.

Som Knopper, de Bryster sonlmed' op
Og Gjorden mig trangt omsvændte;
Jeg blussende vendte fra alle mig bort,
Thi ak! min Brøde de kjendte.

I Mosernes Rad jeg stod ei meer,
De Svende for mig ei brændte;
Men bort fra mig Arme med haanende Hu
De stolte Hjerter de vendte.

Min

Min Moder ei længer Jammern bar
Og lagde sig ned til Hvile;
Jeg skued' min Broder som deelte min Skam,
Til fierne Lande bortile.

I Qval og i Angst ni Maaner gik,
Da laae i mit Skjød den Spæde;
Jeg moderlig smiled', dog Skiændsel og Nød
Forgifted' Moderens Glæde.

Fortvivlen mig greb, forvirrende
De ængstede, matte Sandser,
Dog, store Natur! du din Favn om mig slaaer
Og Dolken seirende standser.

Jeg lægger det Noer til Moderbryst
Og føler Naturens Kieder;
Jeg løfter det, rødt af nedgaaende Sol,
Til Solens Skaber og beder:

Algode, som tæller hver en Myg
Hvis Vinger mig her omsværme,
Sku' ned paa dit Billed og faderlig du
Den Faderløse beskjerme!

Han hverken har Fader eller Navn,
Og Verden ham nægter Ære:
Hans Fader du være og Fromhed hans Navn,
Hans Verden Klosteret være!

Den Moder snart Nonnesløret tog
Og tvætted' i Graad sin Brøde;
Han som St. Franciskus's Discipel blev stor
I Klostermuurenes Øde.

Schack Staffeldt.

Son-

Sonnetter.

I.

I Templet paa Cobenzl *).

En Kuppel, Enfolds Værk, af flettet Rør
Paa Egestammers gamle Kreds sig hæver.
I deres Mellemrum Syringen væver
Sig med Akasier rundtom til Slør.
Her Solen kun i Dug neddryppe tør
Naar Løvets Net for Luftens Aande bæver,
Kun Gjenlyd her af fierne Sange svæver
Og svindende, som Dagens Straale, døer.

Ely-

*) En Decoration i Grev Ludvig Cobenzl's Have i Nærheden af Wien.

Elysisk Frihed, Fred og Lise finder
Hver Klagens Søn i dette Tempelrund,
Som i den tauriske Gudindes Lund:
Her Sorg og Anger, Savn og Længsel svinder;
Ved Glemsels Bæk som billedløs henrinder,
Med bunden Flugt sank Tiden selv i Blund.

II.

Til Aussig-Dalen *).

Skjønne Dal! hvor Fjeldets Trudsel svæver
Skyggende, høit over Hyttens Fred;
Hvor befrugtet af dens Dyrkers Sved,
Klippen sig med Slettens Fylde hæver.
Skjønne Dal! hvor Ørknens Ranke væver
Sig om sjunkne Ridderopholdssted,
Medens Blomsterfog i Hvirvler ned
Paa hver Hyttes luune Straatag bæver.

Skjøn-

*) Denne fortryllende Dal mellem Aussig og Lowositz i Böhmen, i hvilken det Rædsomme, Høie og Yndige synes ordnet, ved en, til et fuldkomment æsthetiskt Indtryk, henvirkende Intelligents, fortiener saa mange Lovdigte, som der ere Draaber i den Deel af Elben der giennemstrømmer den.

Skjønne Dal! hvor Elven billedrig,
Reen og blid, lig Geßnerſke Idyller,
Mellem Oſſianſke Klipper ſkyller.
Fred og Fylde, ſkjønne Dal! i dig
Ørknens Aand med Blomſterkjeder binder
Og med Smiil hans Vildhed overvinder.

III.

Den anden Endymion.

Rig ved meer end Phantasos formaaer,
Med Kronions Bæger, Sosterns Belte,
Under Nattens tause Stjernetelte
Hos indslumret Yndling Luna staaer.
Og han eier alt hvad Haabet spaaer
Naar i Længsel kjelne Hjerter smelte,
Naar sig Skjaldesangens Bølger velte
Under Roser fra Elysiums Vaar.
Lig Gudinden i den skjønne Mythe,
Ført af Hesper til min ringe Hytte,
Synker et Phantom fra Himmelen.
Undrende jeg stirrer, sukker, bæver,
Brændende min Sjel paa Læben svæver
Og i indbildt Lyst jeg daaner hen.

IV.

Ved Tizians liggende Venus *).

Vellyst her al sin Magie udgød:
Skjøndt af den endnu hver Nerve bæver,
Dog Hun Barmen med nye Længsel hæver
Og igjen gad daanet Elskovs Død.
Rundt om Mund og Kind, om Barm og Skjød
Attraa sig, liig Efeuranker, væver;
Rundt om Sværm beruuste Tanker svæver,
Sig tilegnende den Lyst hun nød.

Ube-

*) Saaledes hedder en nogen qvindelig Figur af Tizian, som efter en troeværdig Tradition er et Portrait af en urbinisk Hertugs Frille.

Uberømt i Marmorskjødet ligger
Elskeren; Arachnes tætte Spind
Skjuler Sarcophagens gyldne Smigger.
Kunstner'n vaager lyst i Mindets Skin
Mens den første Glemselsdøden blunder,
Dog ei ham, den Glemte jeg misunder.

V.

Søefarten.

Tidt, i Veemods søde Drømmetanker,
Hvad jeg engang var, igjen jeg er;
Tidt Erindringen ved Aftnens Skjær
Mig som Barn, med mine Lige sanker.
Da, med Rør til Master, Siv til Planker,
Svømmer stolt mit Skib paa Engens Kjær;
Da Forglemmigei og søde Bær
Plukker jeg blandt Mos og vilde Ranker.
Drømmen svinder og fra høien Sø
Nu jeg gjennem Graad og Taage skuer
Hist i Fjernen Barndoms Rosenø.
Himlen slukkes, Storm og Klippe truer,
Idel Undergang vi svømmer i,
Dioscurer *), ak! hvor lande vi?

*) Castor og Pollux, som Stiernebilledet Tvillingen, vare de gamle Søfarendes Skytsguder.

VI.

Mandens Klage.

Fra Manddoms Høi, igiennem Alvors Flor,
Uforberedet, skuer jeg tilbage:
Ak! mine Ungdoms Glæder Afskeed tage
Og Minders Liigfærd følge deres Spor.
Tør jeg ei meer med alle Musers Chor
Naturens Dands for Jovis Blik ledsage?
Maae Tanken alt med grusom Hast bortdrage
Fra Skabningen Chariters Tryllegiord?
Du som min Barm ved Skjønheds Skiær opty'de
Og Himlens Glæde lokked' til mig ned,
Stands i dit sidste Suk, o Følsomhed!
Og du som døer med hver en Aftenrøde
I Ungdoms drømte Phantasopolis,
Stands, spraglet Letsind, stands Ephemeris!

VII.

Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Maj 1801.

Stands, o Ædling, her din Vandringsstav,
Og med Tak og Graad og Klagetone
Ved de friske Høie du forsone
De henfarne Heltemaners Krav.
Sagnet leired' sig ved deres Grav
Da de sank til Underverdnens Zone,
Thi for din, Okeanos! din Krone *)
Hver med Fryd sin Helteaand opgav.

*) Efter Grækernes Mythologie og i deres Kunstværker bærer Okeanos en Krone som Symbol paa hans Herredomme over Vandene.

Vaar og Høst paa deres Grave skiftes;
Trindt Naturen bliver og forgaaer,
Ak! og selv det gjemte Støv bortviftes.
Mindet ei! I Tidens Favn det staaer
Medens frem bag Slægter Slægter vanke
Uforgiængeligt som Dyd og Tanke.

Schack Staffeldt.

Til

Til Marco,

en Venetianer.

Hvad er Lyæos's Skjønhed? hvad er Phryners
Favn og brændende Kys? misundte Skatte?
Mængdens dealte Trængsel for dine Fødder,
Brammende Marco?

Meget de milde Guder dig forundte,
Dog det bedre de end dig forbeholdte.
Med opløftet Tanke, beherſket Attraae
Stræb til det Bedre:

Høiſind ſom ovenfra med Jovis Øie
Alt beſkuer, mens Noiſomhed, liig Hebe,
Aret til Ambroſia brat forvandler,
Kilden til Nectar.

Schack Staffeldt.

San-

Sange*).

den 30 September 1801.

I.

Sang til Sandhed.

Stor, o Sandhed, er din Vælde;
Klarhed fra din Throne gaaer;
ej dit Spir er tungt af Ælde:
løft det! — idel Dag opstaaer.
Smiled' ej din Faders Øje,
da du af hans Lys udrandt,
og da han, den Evighøje,
dig til al sin Skabning bandt?

Chor

*) Af Haste, med Musik af Zink den yngre.

Chor.

Jo; det Skabtes hele Vrimmel
for din Almagt bøjer sig:
ak, at vi miskjende dig,
Gjenskin af Alfaders Himmel!

Der, hvor Nat bag Stjerner throner;
der, hvor Ørk er Tankens Hjem;
der, hvor Sole-Millioner
trylle Liv og Glæder frem:
der, hvor Oceanet bruser;
der, hvor Engens Myrther lee,
og hvor Bækkens Kilde suser,
er dit dybe Præg at see.

Chor.

Ak, at vi, som Under drage
til Naturens Scener hen,
maatte finde dig i den,
og din Sødmes Reenhed smage!

Rosenskyen Hjet møder,
Solen staaer paa hvalte Blaae,
Luen af dens Straale gløder
Livet end i mindste Straa;
Himlen sortnes; Uvejr lister
sig af Luftens Dunster ud —
Skoven flammer, Klippen brister —
Sandhed, du har malt os — Gud.

Chor.

I vor Barm dit Vink vi gjemme,
hvor vort Hie stirrer hen!
Vær os som en provet Ven,
mød vort Øre med din Stemme!

Kraft med Afmagt, Liv med Døden
Haand i Haand paa Kloden gaae:
Evnen fødres: Aftenrøden
alt i Gruus dens Bolig saae.
Evig Orden Gud lod gjælde
i sin Skabnings hele Færd:
skulde han en Evne fælde,
som en Evighed var værd?

Chor.

Nej, mens Orden Alt opklarer,
trøstes vi mod Dodens Baand;
Evner skabtes med vor Aand;
dem en Evighed bevarer.

Men, er alt det Skabtes Kjæde
knyttet for en Evighed;
skal vor Aand kun finde Glæde
som et værdigt Kjædens Led;
skal vi Ord'nens Redskab være,
og er Dydens Værd ej Digt,
o! da maa vi Dyden ære —
Sandhed, du har viist os — Pligt.

Chor.

Ja, vort Kald er stort i Livet:
vi skal adle Virksomhed:
kun ved Dyd den bringer Fred;
kun den Gode Fryd er givet.

Hul-

Hulde Sandhed, præg dit Stempel
paa hver Jid, du skuer her!
Fyld med Viisdom dette Tempel,
leed til gavnlig Idræt Hver!
Lær os, froe vor Vej hendrage!
Und vor Afskedstime Fred,
at vi ej omsonst opdage
Gud og Pligt og Evighed!

Chor.

Smil paa Livets Tidselstier!
Smil os blidt i Glædens Skjød!
Syng os efter kolde Død
Himles Jubel-Melodier!

II.

Duet af tvende Ynglinge.

Den første.

Hvi klang saa rørt min Faders Stemme?
Hvi folded' han sin Haand til Bøn?

Saa

Saa bad han: "Gud, mit Suk du gjemme!
"Velsign min Alders Haab, min Søn!"

Den anden.

Hvi steeg saa højt min Moders Hjerte?
Hvi perled' Glædens milde Graad?
Hun sagde: "Jeg har glemt min Smerte:
"velsigne Gud, min Søn, din Daad!"

Begge.

Kom, Broder, vi vil enigt træde
ad Kundskabs Hædersbane hen!
Vor Stræben var de Godes Glæde,
og, o! hvor riigt belønner den!

Første.

Saa taled' Fader: "Søn, du lære
"den Viises Vej til Brødres Gavn!
"En nyttig Viis er Jordens Ære,
og Laubær grønnes om hans Navn.

Anden.

Saa taled' Moder: "Søn, du tragte,
"at følge Dydens ædle Bud!
"da skal ej Jorden blot dig agte!
"da aabner dig sin Himmel Gud.

Begge.

I rene Hjerter vi bevare
de Hjertets Ord, de taled' saa!
Os vogte Gud mod Ungdoms Fare!
I Dydens Kamp vi modigt staae!

III.

Slutnings-Chor.

Ophøjede Kundskab om Viisdom og Dyd,
vi kappes, dig her at omfavne:
du signe vor Ungdom med Hæder og Fryd,
vor Manddom med Lykken, at gavne!
Du løfte vort Hjerte i Modgangens Stund,
at selv gjennem Taarer vi smile!
Du styrke vort Haab, naar det rolige Blund
i Graven os byder til Hvile!

Til Velgjørerne.

(Slutningssang i endeel Knudsenske Concerter.)

En Helteflok mod Britten stod:
de Bølger blev' saa grusomt røde;
dyrt solgte den sit kjekke Blod,
og tusend stolte Fjender døde!
da hejsed' Britten hvide Flag,
og bad om Ro paa Kampens Dag.

Den danske Helt gav Britten Ro:
de Bølger var' saa grusomt røde;
men, Gud og Land og Konge tro,
saa mangen ædel Kriger døde.
Af Fjenden æret Dansken stod;
men, ak! den Ære kosted' Blod.

Til Landet flød' de Heltes Liig:
de Bølger var' saa gruſomt røde:
og Faderløſes Jammerſkrig
blandt Enkers høje Veeraab løde:
"O Gud! min Mand, min Fader faldt;
"o Gud! o Gud! jeg miſted' Alt!" —

"O Gud! min Søn, min Støtte faldt:
"de Bølger er' ſaa gruſomt røde;
"han offred' Blod og Liv og Alt:
"jeg Arme hungrer nu til Døde."
Saa klager Olding, hvid af Haar,
og vrider matte Haand, og gaaer.

Da treen Du frem, Velgjører-Flok,
og Danſken værdig var Din Tale:
"Hvad Gud har ſkjenket meer, end Nok,
"dermed jeg Armod ſkal huſvale."
Med kjerlig Haand Du ſtandſed' Graad:
o! Gud betale ſkal Din Daad.

Haſte.

Tak

Tak til Knudsen *).

En nordisk Bardesanger blid
fornam de Britters Torden;
kjek mældte han: "Jeg gaaer i Strid;
"thi jeg er født i Norden."
Og højt, og stærkt, hans Stemme klang:
han slog de Fjender med sin Sang.

Hvor

*) Sjungen paa Hindsgaul i et talrigt Selskab om Aftenen, efterat Hr. Knudsen havde givet Concert i Middelfart.

Hvor Kugler hyppigst regned' ned,
han stod ved de Kanoner,
og qvad om Borgerkjærlighed
i lifligt raske Toner;
og Borger-Aand, af Sangen kaldt,
holdt ud — og stolte Britter faldt.

Men mangen ædel Dansk, der slog,
har kjøbt sin Krands med Døden;
en Hob vel sidste Suk ej drog,
men blev bestæd i Nøden.
I Vaande saae han paa sin Daad,
og af hans Øjne strømte Graad.

Da drog den Sanger ud i Land,
og qvad for Heltes Brødre;
han qvad om ædel qvæstet Mand,
om arme Børn og Mødre.
Vi hørte ham — da drog han hjem
med Broder-Trøst og Guld til dem.

O Danmarks Knudsen! Dig det var,
der qvad i danske Lande:
en Krands til Dig Guds Himmel har,
naar det skal heden stande;
her gjør Du Mangen lykkelig:
her Gud i Hjertet lønner Dig.

Haste.

Til

en værdig Borgers Fødselsdag.

Mel. Spæde Blomster ꝛc.

Held den Mand, hvis skjønne Fjed
Borgerdaad og Værd betegne.
Borgeragt og Kjærlighed
Ham skal følge allevegne.
Held Dig! Agt og Kiærlighed
Følge hvert af Dine Fjed.

Held den Mand, som selv er Ven,
Aldrig skal han savne Venner;
Venskabs Held ei sviger den,
Som ved Venskab det fortjener.
Held da Dig, og Held hver den,
Som tør kalde Dig sin Ven!

Held den, der ved huuslig Dyd
Søger stille huuslig Lykke,
Ægtemands og Faders Fryd
Hvert hans Trin paa Banen smykke!
Held Dig, Du, som huuslig Dyd
Giver Ret til huuslig Fryd.

Held den Mand, der glad seer ned
Paa enhver af sine Dage;
Dydens Himmel, Hiertets Fred
Overalt ham skal ledsage!
Held da Dig, thi Hiertets Fred
Følger hvert af Dine Fjed.

Borger, Fader, Mand, og Ven!
Held til hver af Livets Glæder!
Held, og trefold Held, at den
Er Din velfortjente Hæder.
Held den Mand hvis Lykke er
Løn for Mands og Borgers Værd!

K. L. Rahbek.

Til

Til Menneſk'heden.

1793.

Skiøn var din Krands, o Menneſk'hed, og herlig
I din ſignende Haand Fornuftens Fakkel.
Var det Dig ſom fordum, et Bind for Øiet,
Kollen omhvirvled'?

Nu en Megæra, hvi forvandler Krandſen
Du til Furiens Slangehaar? hvi ſvinger
Du til Mordbrand Faklen og tænder Staters
Arvede Bygning?

Saa at i Samfald alle Ordner ſtyrte
Medens Selvhed paa nye ſit Chaos finder
Og forgiæves Tænkeren ſøger Reglen
I det Opløſte.

Schack Staffeldt.

Register.

Thomas Christopher Bruun,
Lektor ved Soekadet-Akademiet.

	Side.
Savnet fra Fortiden	1.
Epilog ved en Benefice	31.

Peder Horrebow Haste,
Told-Inspecteur i Middelfart.

Brev til min Hustrue	7.
Lovfaldet	12.
Monolog	105.
Affedssang til det attende Aarhundrede	106.
I en ung Piges Stambog	125.
Ved Majorinde v. Lassons Grav	132.
Sange, den 30 September 1801	166.
Til Velgiørerne, Slutningssang i endeel knudsenske Concerter	173.
Tak til Knudsen	175.

Johan Christian Hedegaard, Secretaire, Fuldmægtig i Generalitets og Commissariats Collegiet.

Side.
Amor er farlig (efter det Italienske) = 86.

Victor Kristian Hiort, Præst ved Bremerholms Menighed.

Sang til Venskab, helliget Frue Ingeborg, den 15 Febr. 1801 = 89.
Til en ædel Brud = 109.

Otto Horrebow, Vicedecanus ved det Kongelige Communitet.

Anakreon, en Fortælling i tre Sange = 33.
Valget, en Fortælling = = 93.
Lykkaligheds Tempel = 118.
Ode i et Tordenveir = = 127.
Den lykkelige Tjenestepige, en Sang = 144.

Christen Pram, Secretair og Committeret i Oeconomie- og Commerce-Collegiet.

Hymne til Februar, — — — = 23.

Knud Lyhne Rahbek, Professor.

Til en fem og tyveaarig Vens halvtredsfindstyvende Fødselsdag = 146.
Til en værdig Borgers Fødselsdag = 178.

Johannes Rehling,
Litteratus.

	Side.
Skion Hedvig (efter Kosegarten)	70.
Venskab, Lykke og Sundhed	112.
Til Kammerherinde Kardorff, den 26 October 1801	135.
Lille Vilhelm til sin Moder, den 26 October, efter en langvarig Sygdom	137.
Morgenen (efter Kosegarten)	139.
Selskabssang	141.

Schack von Staffeldt,
Assessor i Oekonomie- og Commerce-Collegiet.

Frieriet, (Fragment i Stanzer)	14.
Svanesang	19.
Annalil	107.
Til en Moder	122.
Den Forførte	148.
Sonnetter	
I. I Templet paa Cobenzl	154.
II. Til Aussig-Dalen	156.
III. Den anden Endymion.	158.
IV. Ved Tizians liggende Venus	159.
V. Søfarten	161.
VI. Mandens Klage	162.
VII. Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Mai 1801	163.

Side.
Til Marko, en Venetianer = 165.
Til Menneskeheden 1793. = 180.

Johan Clemens Tode.

Professor og Dr. Medicinæ ved Kiobenhavns Universitet.

Forskiellig Smag i Kierlighed = 26.

Trykt hos Johannes Breinholm.